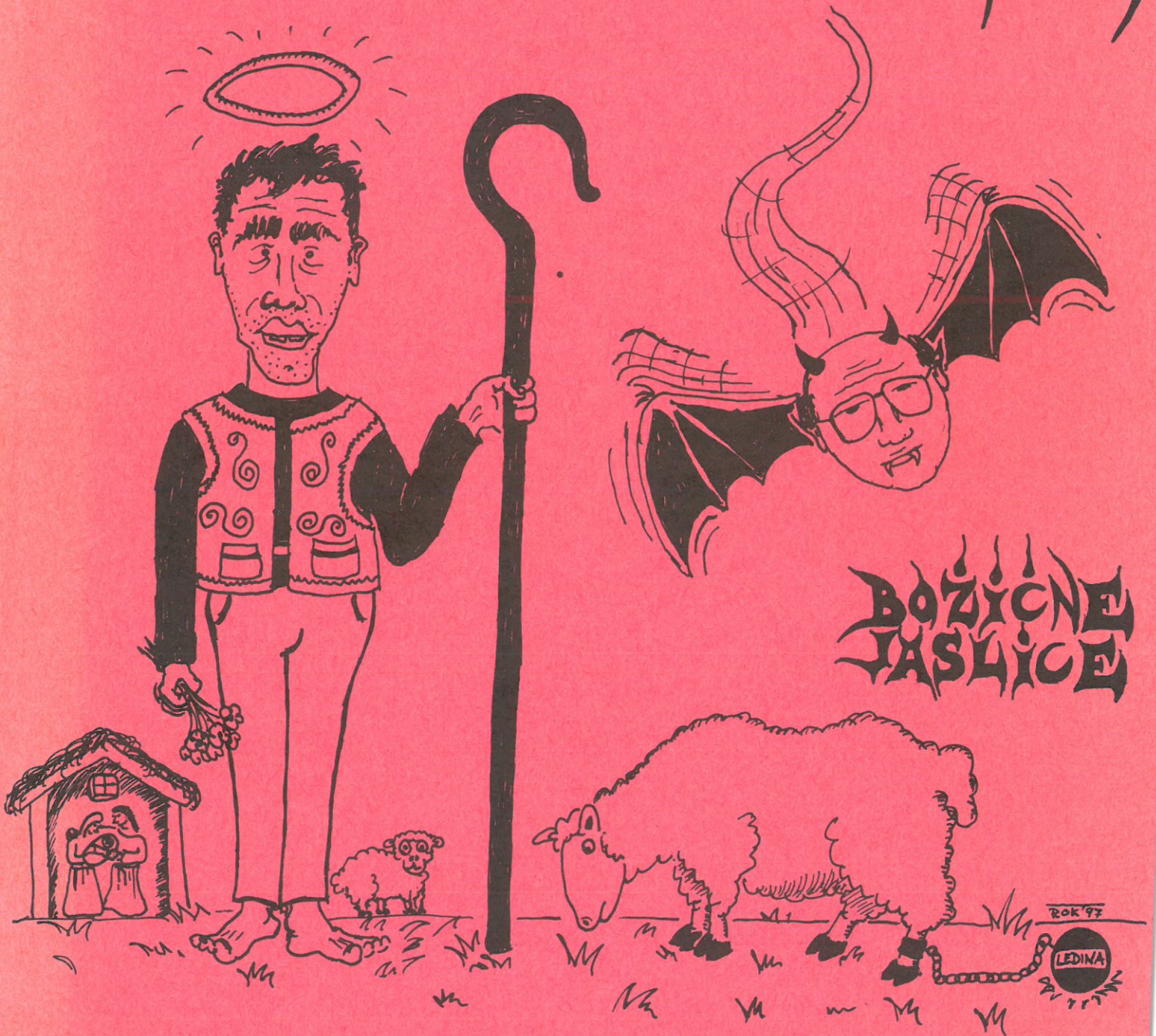
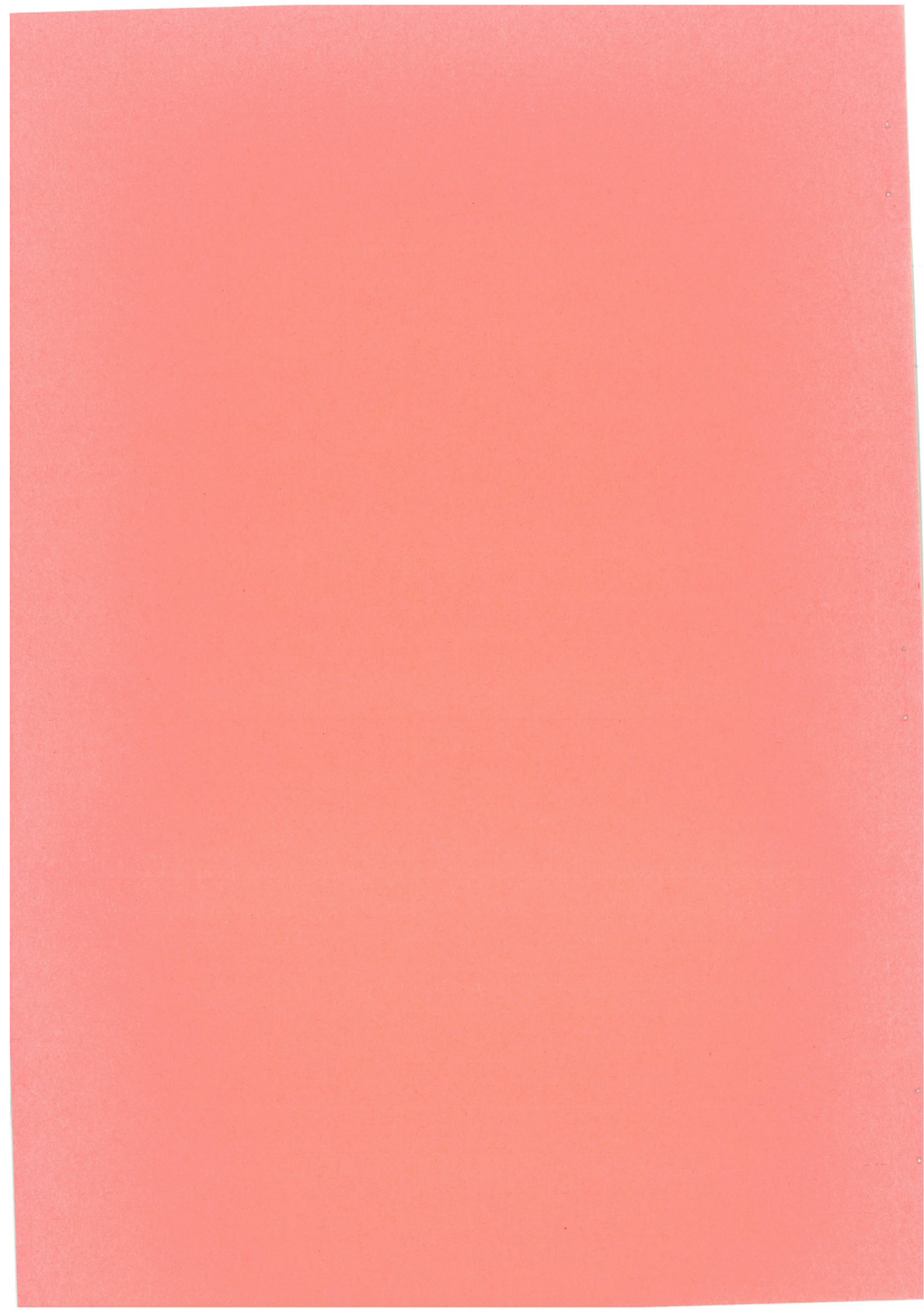

MLADIKA

KAZALA
TOKRAT
NI!

P.S. NI SE NAM DAL!
GLAVNI / GRAFIČNI & GRAFIČNI

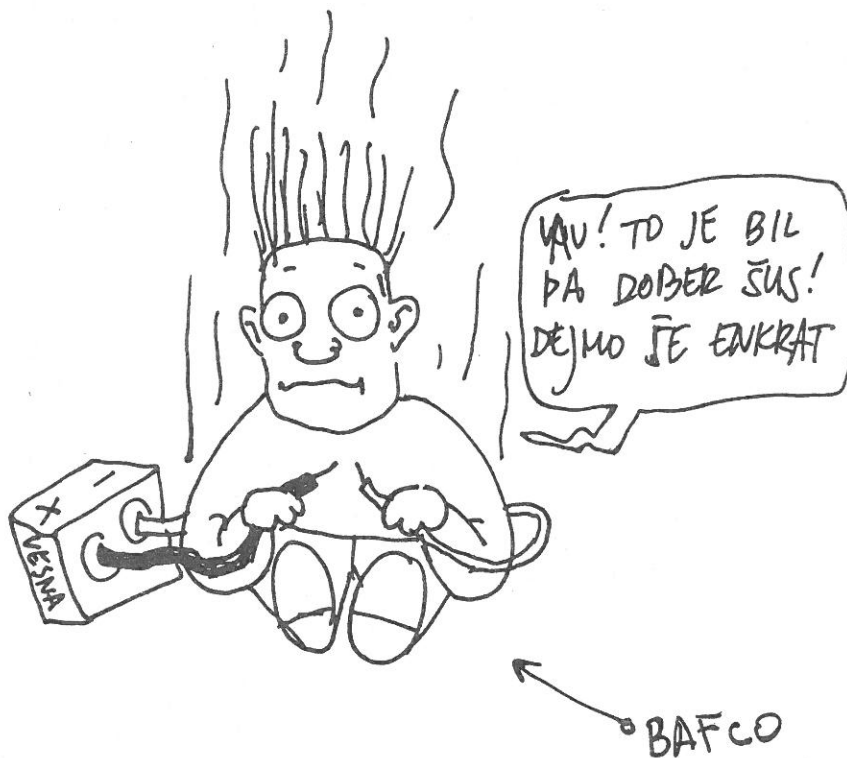
En dober uvodnik

Dejstva, da v roki držiš čisto novo Mladiko, drugo to šolsko leto, mi najbrž ni treba posebej poudarjati. To, konec koncev, piše že na naslovnici (če si dobil/a cajteng brez naslovnice, tedaj teči nazaj k prodajalcu, kolikor te noge urno nosé in zahtevaj platnice. Ali pa keš nazaj). Lahko pa poudarim dejstvo, da uvodnik enkrat za spremembo pišem jaz. In ne kdo drug, kot je bilo doslej v navadi. Čeprav nisem glavni urednik, ali kaj podobnega. Edino, kar me za to nalogo kvalificira, je zgolj to, da se mudi Mladiko v tisk odnest, jaz sem pa edini, ki ima neposreden dostop do tiskalnika. Ampak uvodnik vseeno ostaja uvodnik; članek o dnevno pomembni temi, ki izraža stališče uredništva in se objavi na začetku časopisa, revije, navadno tiskarniško poudarjen, SKJ (knjiga T - Ž). O kakšni dnevno pomembni temi je težko govoriti v glasilu, ki izide štirikrat na leto (šolsko). Stališča članov uredništva so hudo nasprotujoča si. Itak pa nisem član uredništva. Torej bi morala vsa stvar odpasti. Ampak ne, mi se ne damo. Ne dajte se tudi vi, berite naprej.

Pustite se uvesti v čudoviti svet Mladike.

Vdano Vaš,

Bafco

Njej

Odkar sem te zapustil, draga,
vedno več kaže tvoja vaga.
Vedno več 'maš celulita,
bolj nabita j'tvoja rita.

Tvoj cilj prazen je hladilnik,
podbradki grejo že na tilnik.
Nora na hladilno skrinjo
ubijaš si prelepo lin'jo.

Pred TV-jem le posedaš,
moje slike več ne gledaš.
Včasih b'la si moja roža,
zdaj ti pa že poka koža.

Pusti skledo sladoleda,
dosti si imela meda,
vrzi proč marmelado,
nehaj jesti čokolado.

Dam ti tableta Kokusai,
ti pa meni sebe daj.
Skupaj bova Čang Šlang pila
in se naskrivaj ljubila.

Njemu

Prav 'maš, nisem več tak suha,
kot včasih sem bila.
Več se hrane zame kuha,
več pokaže tehtnica.

Toda to ti rečem, bebec,
da si bova potlej bot;
tudi ti nisi več žrebec,
plešast si, kar vsako mot'.

Toda resda je še ista,
kot včasih je bila,
tvojo glavo pa krasita
le dva kratka kodrčka.

In če misliš, da si z njima
bolj privlačen kot Brad Pitt,
s tabo ne bo šla nobena.
Raje se bo šla ubit.

Jaz že vem, saj sem kupila
Chipendales-e v najem
in verjemi, ko ti rečem:
Ti moj zadnji si problem.

1944 1945

Temna soba in luč,
ki visi na stropu in meče snop svetlobe
okoli mize.
Strop je temno siv,
luč je pričvrščena nanj pod zelenim senčnikom.
Sten sobe se ne vidi.
Miza je skromno opremljena,
nekaj pisarniške opreme – pero, črnilnik, papir.
Ali pa skromna večerja.
Hitler sedi za to mizo.
Z desnim komolcem sloni na njej.
Sklonjen je rahlo nad njo.
Po obrazu mu zdrkne solza,
ker tema vpije njegov pogled do konca sobe,
kakor vpije tudi zvok solze, ki se odlepi od njegove brade
in udari na rob mize.
»Ein große Volk steht hinter einem kleinen Mann,«
velik narod stoji za malim človekom.
Kaj pa zdaj, mali človek?
Kaj pa zdaj, ko tvoj narod...
Veliki narod.
Nekdo bo po temnem, ozkem hodniku
temnomodrih kamnitih sten,
s šestceveno brzostrelko pritekel do tvoje sobe.
Potrkal bo na vrata, in ti ga boš sprejel z odprtimi rokami.
Čprav boš vedel za njegov namen.
A vse se bo razblinilo v nič.
In ti spet ne boš videl do konca sobe.
Nikoli.

SPEED IS WHAT I NEED

Budilka zjutraj zazvoni
na noge skočim en, dva tri.
Spotaknem se čez tenis žogo
in se zgrudim na preprogo.

Ko sunkovito dvignem glavo,
v predal se butnem kot za stavo.
Se vsi predmeti zavrtijo,
'krog mene ptički žvrgolijo.

»Kateri dan je danes«, leno
vprašam drago Magdaleno.
»Dragi, danes je sobota«
»Draga, tole bo pomota.«

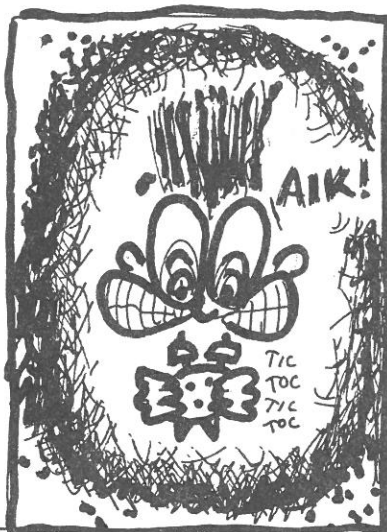
Saj je treba iti v službo,
v avto, med ljubljansko gužvo.
Ko to misel preiščujem,
iščem čevelj, da se obujem.

Kam pa je odšla kravata?
Včeraj sem jo dal na vrata.
Obešena okoli kljuke,
trpela je strahotne muke:

z njo se ravno pes je basal.
»Čakaj, cucek, to boš fasal!«
Zdaj se zapodim po hiši:
»Ko dobim te, bodo miši

jedle tvojo mast v salami!
Ta kravata je Armani!!!«
Pa telebnem spet po tleh in
tokrat kriv je Magdalenin

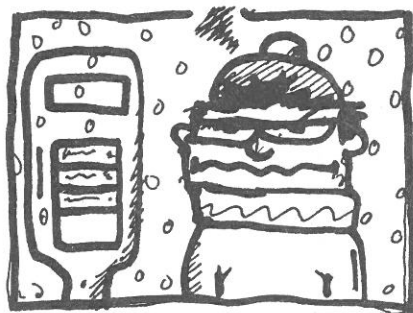
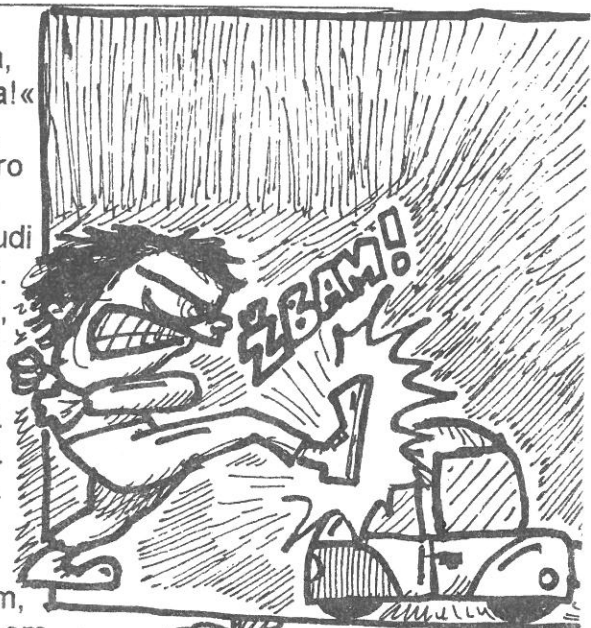
kabel za njen super fen,
ki napelje ga v bazen.
Komaj živ še iz bazena
slišim krike. Magdalena:

»Crknu je, mašina stara,
kaj sem sploh pričakovala!«
Pogled uide mi na uro,
preden začnem dolgo turo

v službo, pekel, ki nam nudi
delo za naš kruhek ljubi.
Jezus Kristus, bože moj,
že čez osem, pa zastoj

danes je na glavni cesti.
Treba bo na noge zlesti.
Končno v avtu obsedim.
Malo še, pa odbrzim.

Ključ veselo noter vtaknem,
vžgem, a nič se ne premaknem.
Prazen tank! ET TU, mašina!
Praviš, da ni nič bencina?

Saj te vsak večer operem
in ti pravljico preberem.
Tečem hitro do postaje,
dvojka se počasi primaje.

Skočim gor, držim pesti,
naj šofer že pohiti.
»Daj na gas, prekleta reva,
pešec nas že prehiteva!«

Danes pa nimam sreče,
semafor je barve rdeče.
»Odpri vrata, jaz se staram,«
šoferja kar na glas pokaram.

»Mali moj, to ni postaja,
kjer se vstopi in odhaja.«
Podkupnina ne pomaga
ta šofer je prava zgaga.

In počasi, kot le gre,
se zelena luč prižge.
Kmalu pridemo v mesto

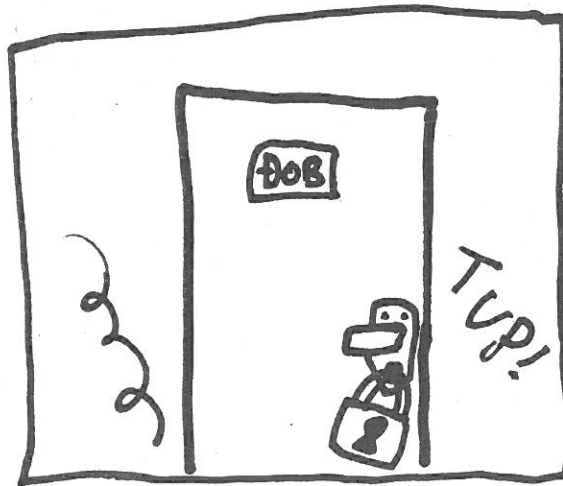

z nabito glavno cesto.

Tiho obupavam v robec
»Pojdi dol, ti tečni gobec!«
Stečem hitro ko hudir
po stopnicah ven in v dir,

dajmo, le še tri ovinke,
mimo trgovin Belinke.
Končno, zmatran in upehan
do pisarnice prikreham.

Ko pa vrata hočem odpreti,
z delom službico začeti,
rinem, stresam, kar se da.
Pa je le sobota bla.

Velika noč malo drugače

»Ne damo svojih jajc! Ne damo svojih jajc! Ne damo svojih...«
V kurniku so spet, kakor vsako leto na velikonočno soboto kure organizirale protest. Trmasta perjad je zopet skrivala svoje proizvode v najskrivnejše kotičke kokošnjaka in skandirala proti človeški rasi. In ostalo mi je le eno: da si obujem škornje, si ogrnem staro haljo, si nataknem na roke zaščitne rokavice in se podam v boj za bodoče pirhe. Že sem odprl vrata in z detektivsko žilico previdno brskal po senu, gnoju in vseh mogočih iztrebkih. Kokoši so me prestrašene opazovale z varne razdalje, le ena me je s prekrižanimi perutmi nesramno zabadala: »To veliko noč se zaman trudiš. Nikoli ne boš s svojimi možgani na ravni vrtinčarjev našel jajc.« To je bila tista kura, ki sem jo lani nesel v šolo, da bi ji secirali možgane pri uri biologije, ker tako ali tako ni nesla jajc. Toda bi je preživahna. Kljub štirikratni dozi še vedno ni izgubila zavesti in proti koncu ure se je posrala na ređovalnico. »Tiho, sicer boste šle vse pod gajbe,« se je oglasila moja babica skozi odprto kuhinjsko okno. Hehet kljunastega stvora je za hip potihnil, nato pa se je še enkrat opogumila: »Pa me ujemi, če me moreš, ti prikazen brez kljuna!« V meni se je užaljenost prelila v bes, ki je napolnil zadnji kubični milimeter mojega bita. Tiho sem zamrmral: »Samo da te dobim, še prosila me boš, naj te dam pod gajbo.« Kokoš je najprej brezskrbno prhnila, naslednji trenutek pa se mi je že zapodila med nogami skozi priprta vrata na dvorišče. Ostale kure so se odločile, da ji bodo nudile vso moralno podporo in zaslišali so se spodbujajoči kriki! »Hip-hip, huraaaa! Hip-hip huraaa! Hip-hip ...« Tretjega »hura« ni bilo, saj so s strahom opazile babico, kako je lomastila proti njim. V paniki so se vse poskušale skriti, a je babica z izurjenostjo kavboja na rodeu na vsako vrgla po eno gajbo in se po tarzansko pobobnala po prsih, iz grla pa se ji je izvil krik zmagoslavja. Medtem pa sem jaz iskal zadnjo kuro. Zagledal sem jo na našem vrtu ob cesti, kjer je mirno ležala na boku in se predajala solatnim užitkom. S hitrostjo reaktivca sem se pognal proti njej. Tudi ona me je zagledala. Prestrašeno je skočila na zadnje okončine in pohitela proti ograji. Mogočnemu zaletu je sledil veličasten odskok in varen pristanek na drugi strani visoke pregrade. Z obrvmi skoraj navpično navzdol in z obrazom spačenim od jeze, sem se skoraj zaletal v tri metre visoko mrežasto oviro in z zenicama pošiljal ubijalske poglede bivši jetnici, ki so jo preplavila čustva in se je zjokala od sreče: »SVOBODNA!!!« Krik so zaslišale tudi kure pod gajbami in, kljub prisotnosti babice, tiho aplavzirale. Tisti trenutek je izza ostrega ovinka s svetlobno hitrostjo pripeljal tovornjak, uboga kura ni imela časa zadnjič zakokodakati, ko je sploščena kot frizbi obležala na cesti. Zlobni nasmeh se je razlezel čez moj obraz. Za hrbtom sem slišal babičin vzklik: »GIVE ME 5 !« Plosknila sva z dlanmi. Zopet sva dobila vojno.

Evo, da ne boste rekli, da pri Mladiki ne maramo fazanov. Nasprotno, evo takole, en fazan, rdeče zelje, dva deci tardečga... torej, ne, ni res, da pri Mladiki ne maramo fazanov. Zato še enkrat objavljamo prvi del pogovorov z nevrologom, ki je bil objavljen ravno pred enim letom (torej v prvi lanski številki našega šolskega glasila).

Zakaj ga objavljamo? Ker po enem letu (od takrat, se pravi zdaj) objavljamo še drugi del taiste teme. Mus za vse, ki mislite študirat nevrologijo, to plemenito panogo medicine.

Obilo užitkov ob branju vam želi Bafco, z njim pa tudi celotno uredništvo Mladike, pa naši starši, pa profesorji...

Pogovor z nevrologom Prvič

AHEM...

Osobica A: Dober dan.

Nevrolog: Dober dan.

Osobica A: Lepo vreme, kajneda?

Nevrolog: Mogoče, a nič ne preseže Bad Kleinkircheima v septembru.

Osobica A: Ne bi vedel. Tam se bil oktobra, pa je bilo vreme prav kislo. Cel čas je deževalo.

Nevrolog: Jaz sem bil v Bad Kleinkircheimu devet Septembrov zapored in vam lahko zagotovim, da je bilo vreme naravnost veličastno. Ah, ko bi vi videli tiste vzorce svetlih in temnih oblačkov na nebu, pa tisto sonce. In tudi deževalo ni skoraj nič.

Osobica A: Saj pravim, jaz sem bil tam oktobra, pa je skoraj ves čas deževalo.

Nevrolog: Torej trdite, da lažem?

Osobica A: Sploh ne, trdim samo, sem bil tam oktobra in da je ves čas deževalo.

Nevrolog: No, no. Saj pravim.

Osobica A: Zadnjih nekaj stavkov, ki ste jih bili izrekli so le konfuzen splet povsem inkoharentnega govoričenja.

Nevrolog: No! Kakšen jezik pa uporabljate? Kdo je tu doktor znanosti, jaz ali vi?

Osobica A: Ah, da. Prav imate. Prosim oprostite.
Nevrolog: Nič hudega, lahko bi se zgodilo vsakomur.

Osobica A: Bom pa v prihodnje bolj pazil.

P.S. Nekateri »literarni kritiki« so mi očitali, da pišem preveč krvave stvari. Ta izjava je povsem nestrokovna. Črevesa recimo, niso kri, a ne? No, tale stvar vas bo prepričala, da znam napisat tud kakšno NE krvavo, a ne? Izvolite:

Les Conversations Avec un Neurologist Part Deux

Pogovori z nevrologom Drugič

Bad Kleinkircham. Septembra, lije kot iz škafo, je svinjsko mraz, kdajpakdaj zaveje veter, ki zanaša dežne kaplje. Sosedovega otroka je ugriznil pes, ki se je bil poprej tri dni valjal v blatu. Sedaj se v blatu valja otrok. Zobje mu nevarno gnijejo. Če ne bo česa ukrenil bo svojega štiriindvajsetega otrok ostal brez lastnih zob.

Osobica A: Dober dan.

Nevrolog: *(Nekoliko zbehan deluje, takorekoč paranoičen. Gleda v tla, s prsti, ki jih je spletel v nekakšen vozelj, živčno miga, roke pa ima sicer pri miru. Nesrečno postopa sem ter tja)*
Dober dan.

Osobica A: Hej, vas se pa spomnim.

Nevrolog: Mogoče. *(Že hoče odbrzeti stran, a se mora ustaviti, ker...)*

Osobica A: Da, z vami sem se pogovarjal pred kakim letom. Se me spominjate?

Nevrolog: Ne. *(Zardi)*

Osobica A: Dajte no, ne lažite.

Nevrolog: No, prav.

Osobica A: Vi ste mi utrujali z lepim vremenom.

Nevrolog: *(Mu postaja vedno bolj neprijetno. Še vedno gleda večinoma v tla, a kdajpakdaj pogled mrzlično vrže naokoli, išče pot umika, način rešitve)*

Osobica A: Lepo vreme, da.

Nevrolog: *(Ukazajoče, a tiho, kot da se boji, da bi ga kdo slišal)* Šadap.

Osobica A: Bad Kleinkircham, ja.

Nevrolog: *(vidno jezneje)* Šadap.

Osobica A: Septembra!

Nevrolog: *(Že skoraj vpije, je bolj rdeč v obraz)* Šadap, sem rekel. Molčite!

Osobica A: *(vedno bolj posmehljivo)* Devet septembrov zapored, ja, Bad Kleinkircham...

Nevrolog: *(kriči, zaripel v obraz)* Utihnite, pes garjavi! Pri tej priči! Šadap! *(glas ima kot Čeko, ko se dere)*

Osobica A: *(kar se da porogljivo)* Pa doktor znanosti, Auuuuuuuu, Po po po!

Nevrolog: *(Joče od besa, vpije skozi solze)* Nesramnež, ogabnež, šadap! Stokrat bodite preklet, vi..., vi..., vi... *(utihne in se krčevito stresa v ihtenju. Par sekund.)* Ne maram vas več! *(izdahne, kot da mu je bilo to muka reči. A mu je zdaj vidno bolje.)*

Osobica A: *(povsem mimo)* Potem se z vami pač ne morem pogovarjati.

Nevrolog: *(Prebledi, kolena se mu zašibijo. Srce mu zastane, opoteče se)* Ne, samo tega ne, prosim vas.

Osobica A: V redu.

Nevrolog: *(z olajšanjem)* O hvala, hvala, tisočkrat vam hvala. Evo: hvala, hvala, hvala *(za vsak hvala izproži po en prst na roki)* hvala, hvala, hvala *(prej na desni, zdaj je prešel na levo roko)* hvala, hvala, hvala, hvala *(ko izproži še deseti prst, nariše na košček papirja majhen znakec, nekakšno črtico. Potem pokrči prste obeh rok)* hvala, hvala, hvala *(in začne znova)* hvala, hvala *(najverjetneje se je namenil na tisti košček papirja narisati sto znakcev)* hvala, hvala...

Osobica A: Pustite to. Raje se pobotajte z mano.

Nevrolog: Kako se pa to naredi?

Osobica A: Stisniva roki, prisrčno se poljubiva in se prijateljsko objemiva. *To tudi storita.*

Nevrolog: *(v objemu osobica A začne spet jokati, tokrat od olajšanja)*

Osobica A: *(Z levo roko ga drži tik pod vratom, z desno pa mu drsi gor in dol po hrbtu)* Veste, nekaj vam moram priznati.

Nevrolog: (joče)

Osobica A: V Bad Kleinkircham sem prišel samo zato, ker vam nisem verjel, da je tu septembra lepo vreme. In prav sem imel, namreč, že takrat, ko sem bil tu oktobra.

Nevrolog: (Ga nenadoma odrine stran, da se le-ta opoteče in skoraj pade. Sam pa stoji kot vkopan in ga strelja z besnim pogledom) Kaj! Vi ste, z vašim dvomom, z vašo prekleto sumničavostjo, z vašo neverjetnostjo prinesli dež v Bad Kleinkircham septembra. Kako si drznete prekiniti to sveto tradicijo lepega vremena v Bad Kleinkirchamu septembra?

Osobica A: (prestrašeno) No, pogledite, saj je tudi dež lahko lep, pogledite na vso stvar iz drugega zornega kota, no.

Nevrolog: Molčite! Ne duhovičite, vi..., vi... Smrt bi bila predobra za vas, pička vam materina! (začne ga pretepati. Z mlahavo dlanjo ga tolče po glavi, s prstom ga špika v očesi, izmenično ga vleče zdaj za levi, zdaj za desni uhelj in ga brca v zadnjo plat. Zraven se huronsko dere z glasom kot Čeko, ko se dere) UAAAAA! BEIK! BEIK! BIIII GII GII GI GI GO GU GAAAAEEEEEEEE! ZVRRRRRRR! SA! SA! SA! SA! UCUTI! UCUTI! UCUTI! ZU ZA ZE ZI ZO!

Osobica A: (Se končno uspe nekolikanj oddaljiti od pobesnelega nevrologa. Pograbi revolver precejšnjega kalibra in ustrelji v nevrologa. Vse se zdi da naravnost v srce.)

Nevrolog: (Odleti kake pol metra stran in pade na tla. Presenetljivo, a ne steče niti kapljica krvi.)

Osobica A: (Stoji kot vkopan, kot da ne razume dobro, kaj se je zgodilo. Krčevito stiska ročaj revolverja precejšnjega kalibra in pa tudi čeljusti, da se mu na obrazu pozna, kako napenja mišice.)

Nevrolog: (Leži nekaj trenutkov, recimo kake pol minute, potem pa se počasi dvigne. Mirno, a z nekakšnim grozljivim prizvokom) In vi ste mislili, da lahko ubijete (naredi za sekundo premora, potem pa kar se da strašljivo in posmehljivo, nekaj med Rambom in Terminatorjem) nevrologa. (z roko si gre skozi lase, z drugo pa pokaže diplomu) Ha, ha, ha, ha, ha!

Osobica A: (Stoji kot vkopan. Res, to je že prej. A zdaj še onemi.)

Nevrolog: (Pograbi ga, vrže ga po tleh. Nato ga zagrabi za glavo in jo z vso silo, ki pa je ogromna – zabije v tla. Toda; ne samo, da ni prežita niti kapljica sokrvice (kaj šele krvi), glava se odbije od tal, kot če bi bila gumjasta. A če bi bila res gumjasta, bi se od stiku s tlemi nekolikanj deformirala, pa se ne. Tudi tla so nepoškodovana. Odboj glave je torej sad delovanja močne antigravitacijske sile. Nevrologa spet vrže stran, le da sedaj znatno več.

Napol sedi, napol leži (Nogi ima pokrčeni, z rokama je oprt v tla) in kot vkopan gleda osebo A.)

Osobica A: *(Vstane, se strese, kot da bi hotel oblačila, ki jih nosi, očistiti prahu. Nadane si neizprosni in hkrati rahlo porogljiv, skoraj ciničen obraz in s podobnim glasom) In vi ste mislili, da lahko ubijete osebo A! (obrne glavo za 90(stopinj) vstran, proti občinstvu oz. kameri, s televizijsko-naratorskim glasom in kančkom posmega) Norec.*

Nevrolog: *(odločno, razjasnjevalno, a vseeno se v glasu pozna sled zaprepadenosti) Vi ste demon.*

Osobica A: *Ne, ste pa blizu. Jaz sem osebo A! Pridite, se bova stepla.*

Nevrolog: *Evo, prihajam. Kaznoval vas bom, ker ste prinesli dež v Bad Kleinkircham septembra in s tem uničili sveto tradicijo. (Vrže se nanj, da se valjata in valjata, dokler ne zdrsneti z roba sveta in ju pogoltne praznina.)*

Potem, ko se je otrok tri dni valjal v blatu, je ugriznil v lepo rdeče jabolko in ga odvrigel v blato. Tri dni je ležalo, rjavelo in se polnilo s strupi blata. Po treh dneh pa ga je ugriznil – in tudi dokončal – nek klošar. Temu so izpadli zobje in je umrl. Njega so na sežigališče odnesli takoj, zobje pa so ležali v blatu še tri dni.

Glavni pastir: Rodetov Franci !!!

Mislím, da ni treba navajati podatkov, kje in kdaj se je rodil naš presvetli oče. saj tako ali tako njegov videz kaže, da jih ima možak že krepko čez 20 in da pač ni rojen na Trubarjevi 76©. Preden se je od svoje veličastne službe poslovil še naš ex presvetli (sedaj ne vem, ali je bil dr. ali ne) Alojzij Šuštar, o Rodetovem Francinu ni bilo dosti slišati, lahko pa sklepamo, kakšne traparije je uganjal na svojem prejšnjem, ne ravno presvetlem, službenem mestu (beri o dogodkih v dunajski glavni cerkvi pred leti). Alojzija si je vsak takoj zapomnil, če že ne po drugem, pa po njegovem tipičnem stilu govorništva (človek dobi občutek, da se bo stric vsak čas zjokal). Franci pa s svojo ne ravno prijazno in anemično pojavo zbuja strah med mladimi verniki te dežele. Bilo bi narobe in skoraj absurdno, če bi pisal karkoli čez duhovno misel, pa vendar je nekaj le treba ukreniti. Odkar imamo novega presvetlega, slišimo celo pritožbe (s strani cerkve) nad našima največjima literarnima ustvarjalcema – Prešernom in Cankarjem. Resda, da sta bila oba vinska bratca, pa kaj bi to, vseeno sta nam veliko zapustila. Mislím, da se cerkev nima kaj pritoževati, saj za primer lahko vzamemo kar trnovskega župnika, ki mu od Prešernove in Cankarjeve zapuščine ostaja le še kozarec ali 16 (njih) dnevno. Medtem, ko za Francina tega ne morem trditi, daj se ga ne opija v javnosti. Le vprašanje časa pa je, kdaj ga bom srečal v Penattiju. Prešeren je svojo ljubil s pogledi in občudoval, kako si je gulila kolena v trnovski cerkvi, dandanes pa lahko vidimo, kako si dekleta (in FANTJE!!!!!!) gulijo hrbte na sakralnih klopeh (pod župniki) Salattendorfa. Ko smo že pri nemorali, bi bil zanimiv podatek o ženskah, zaposlenih tako ali drugače (hrbet) v cerkvi, ki so morale, ne bomo rekli ravno prostovoljno, opraviti splav (pa ne tistega za na bistro Sočo). Ne vem, kaj imajo toliko proti splavu, saj ga skorajda vitalno potrebujejo za splavarjenje. Velike probleme si cerkev ustvarja tudi v svetu R'N'R-ja, saj nikamor ne morejo prebroditi praznin v glavah, ki so jih zapolnili Rollingi in Zepellini s SPLAVljenjem SATANizma. Konce koncev pa jim človek lahko opraosti pa ne zaradi drugega kot zaradi pirhov in šunke. OPALLLLA!!!, čist sem puzabu na Francina, pa saj o njem tako nimam veliko povedatii, ker o njemu lahko berete v tedenskem časopisu OMAMA!!!!!!!

O natas itevs legna!

grof SILWO VON TSCHESPELNSAFT

Nihče ne more biti boljši od najboljšega

Ha, ha, ha! Nihče ne more biti boljši od najboljšega.

Zopet je nagnil steklenico k ustom in krepko srknil. Za ta dan je sklenil, da se bo opil. Da. Prav svinjsko se ga bo nažrl, ne samo, da sam ne bo vedel zase, celo nihče drug ne bo več vedel zanj, tako prašičje alkoholiziral se bo, da bodo bele miši crkale od njegove sape. Celotisti, ki jih bo pogledal, bodo videli dvojno, on sam pa bo videl le neprepoznaven splet barv in podob.

Tako spet nagne steklenico, pa mu čudna misel pride na um.

Odloži steklenico. Pa jo je spret prijel. A le prijel. V roki jo je držal, medtem, ko je steklenica stala – in to trdo – na nekakšni mizici. Tista čudna misel mu je kot zblaznel pes dirjala sem ter tja po možganih.

Sezul si je desni čevelj in nogavico pod njim. Začel je primerjati svoje desno stopalo s steklenico.

- Debela bleda gospa se počoha po glavi skozi redke, nezdravo-barvne lase. S spodnjo čeljustjo izvaja nekakšne krožne gibe. Pod pazduho jo srbi, a se ne popraska. Nekdo ji je natvezil, da to krepi značaj. Mlahavi nosnici ji zdaj pa zdaj zatrepetata.
- Spet se je obul. Podrobnosti ni našel.
- Debela gospa stopica po cesti. Z vsakim nerodnim korakom se ji zatrese salo na nogah. Kot želatina.
- Kdo je sploh videl želation tresti se? Kdo je vohal gnilo jajce? Kdo ve, kako dober je bel kruh? Kdo dejansko ve, kakšne primerjave dela?
- Debela bleda gospa se vzpenja po stopnicah. Sopiha. Z vsako stopnico se ji iz sapnika privali nova gmota težke sape. V obraz je rdeča, potna je. Poškodovani brezbarvni lasje se ji lepijo po obrazu.
- Zgrabil je steklenico, a se je odločil, da ne bo vlekel požirkov iz nje. Čudna misel mu še vedno ni dala miru. Že pred leti se je bil odločil, da bo predsednik, a sedaj je bil v dvomih.
- Kdo je predsednik? Kdo bo žrtvoval svoje življenje za dobrobit družbe? Ali pa zato, da se o njem govori še daleč naprej? Kdo lahko to sploh ugotovi?
- Plešasti mož z brki se bo pogнал v brezno.
- Debela bleda gospa sedi na plastičnem stolu in sopiha. U lic ji žari zatohlost, oblačila se ji lepijo na preznojeno telo. Srce ji tolče, v sencih ji razbija. Nad zgornjo ustnico čuti vroč zrak, ki ga piha iz nosa. Z vsakim vdihom ji zadrhtita nosnici.
- Da, Predsednik bo. Tako se je odločil. Razklenil je prste od steklenice. Zakorakal je naokrog. Na glavi si je zlomil svečo. Koščki, pravzaprav luščine parafina so se mu nekaj časa zadrževali na glavi. En kos parafina je bil s stenjem še vedno privezan na drugega. Eden je opletel, drugi mu stoji v roki. Čvrsto ga je držal in iskal lesteneč.
- Plešast mož z brki bo skočil v prepad. Z drvečim avtom se bo zaletel v drevo.
- Debela bleda gospa se prime za srce. Bije ji kot noro. Obhaja jo slabost. Zajame jo panika. Znoj curkoma teče z njenega obraza.

-
- Ni našel lestenca, tudi svečo je zalučal stran. Z las si je otrešel koščke parafina. Čudna misel se mu je spet vrnila v glavo. Spet se ga poloti dvom.
 - Debela gospa vedno težje diha. Oči ima vedno bolj izbuljene.
 - Sezul si je še levi čevelj in levo nogavico ter primerjal steklenico z levim stopalom. Že spet je hotel nagniti steklenico, a jo je odložil. Bos se je sprehodil naokoli, nato pa se je obul. Popraskal se je za ušesom.
 - Debela bleda gospa se počuti bolje. Lažje diha v blede lica se ji vrne nekaj, sicer nezdrave, barve. Oči nima več tako izbuljenih, nosnici ji ne prhata prav zelo močno. Z roko gre skozi redke, premočene nezdrave lase. S tem početjem nevede odkriva lobanjo na pogled. S spodnjo čeljustjo izvede še nekaj krožnih gibov, nato si gre z roko še enkrat skozi lase. Spet začuti, da se ji od potu premočena oblačila lepijo po telesu, a je to ne moti. Spet začuti, da jo pod pazduho srbi. Ne popraska se, temveč z evforičnim nasmehom na ustih sunkovito vstane s stola, da se le-ta prevrne. Nasmeh ji izgine z lic, rahlo se ji zvrtili, prebledi, srce hi začne hitro biti. Potem postane ritem neenakomeren, naposled preneha.
 - Obut je naredil še en krog. Odločil se je. Steklenico je krepko nagnil.
 - Debela, bleda gospa se zgrudi na tla.
 - Plešast mož z brki bo vstal iz jarka, v katerem bo prespal noč, pobral bo zbit klobuk, ki bo ležal poleg njega in odtaval po cesti naprej.
 - Kdo je dober? Kdo je pameten? Kdo je dovolj pameten, da je dober? Kdo je lahko dober? Kdo je boljši od najboljšega?
Da. Kljub vsemu se ga bo prav svinjsko napil.

B. / 19

Primorska

Hiša

Kmečka hiša v koprskem primorju je večinoma nadstropna z zelo položno streho, pokrita s korci. Zidana je iz kamna, po večini iz peščenjaka, zidovi so v glavnem neometani. Stare hiše imajo prizidek za ognjišče. Skoraj vse hiše so brez gospodarskih poslopij. Nekdanja veleposestva so imela poseben tip stanovanjskih in gospodarskih poslopij; v središču veleposestva je bila velika stanovanjska stavba z gosp. poslopjem, v katerem so prebivali koloni in drugi delavci. Te značilne stavbe so ohranjene v Štomažu in Pradah ob cesti proti Anakaranu.

Na Krasu prevladujejo hiše v gručah postavljene tesno skupaj; zidane so iz kamna. Poševne strehe so krite z žlebniki ali s korci, ki so pogosto zaradi burje obteženi s kamni. Stavbe so velike, prostorne in večinoma nadstropne. Skozi velika vhodna vrata pridemo v prostrano dvorišče »borjač«, osrednji del kmečke domačije, obdano z gospodarskim poslopjem in s kamnito mizo pod brajdami. Zelo pogoste so stopnice, ki vodijo v nadstropje ali prek dolgih hodnikov.

Mestni kmetje (paolani) so imeli v obalnem območju kmetijska zemljišča, na katerih so pridelovali vrtnine, se ukvarjali z vinogradništvom in s sadjarstvom. Zaradi oddaljenosti zemljišč od kraja bivanja so si na zemljiščih postavili poljske hišice, v katerih so bivali v času kmečkih opravil. Velikost bivališč je bila največkrat pogojena z oddaljenostjo od mesta. Večje so gradili kmetovalci, katerih zemljišča so bila bolj oddaljena od mesta in se niso mogli vanj vračati vsak dan. Te hišice so imele v pritličju kuhinjo s kaminom, v nadstropju pa sobo, v prizidku stajo za osla, voz in poljedelsko orodje. Na celotnem obalnem področju je bilo v začetku 20. stol. nad 1000 poljskih hišic.

S pridobivanjem soli je povezan nastanek solinarskih hišic, v katerih so prek poletja bivali solinarji. Zgrajene so bile ob plovnih kanalih v neposredni bližini solnih gred in prilagojene potrebam pridobivanja soli. V nadstropju je bilo eno ali dvosobno stanovanje, v pritličju pa prostor za skladiščenje soli. Samo na območju piranskih solin je bilo 545 solinarskih hiš. Zdaj je solinarskih hiš malo, veliko jih je porušenih, ena je spremenjena v solinarski muzej.

Kot druge stavbe so bila tudi sezonska bivališča grajena iz domačega kamna, neometana in s poševnimi strehami ter krita s korci ali žlebniki. S propadom starega načina kmetijske predelave in zaradi zmanjšanja števila solnih gred so sezonska bivališča propadla.

Jedi

Primorje in Kras imata velik vpliv na bogato kulinarično ponudbo Slovenije. Najbolj znani jedi sta pršut in kraška panceta, obedve ponavadi kot predjedi, slednja zlasti z domačim kruhom, olivami in s sirom.

V obalnem pasu so, recimo znani tržaški vampi s polento. Poleg raznih juh sta znani jota in mineštra. Npr. istrska jota s polento. Med mineštrami je najbolj razširjena mineštra iz mešane zelenjave, riža, slanine ali pa iz ječmena, fižola, krompirja in svinjskega mesa.

Za glavno jed največkrat pripravijo jedi iz testenin in rib. Ni nujno, da hkrati.

Ribe: brancini, lokarde, morski raki, zobatci in različne školjke. Ribe ponavadi pripravijo z olivnim oljem in zelenjavo. Najbolj znana ribja jed je bordet, nekakšen ribji golaž s solato in pikantno majonezo.

Produkti kolin so klobase, pršut, panceta. Sušeni so na zraku. Iz svežega prašičjega mesa, krvi in polente pripravijo krvavo polento. Istrska posebnost so mulci – sladka istrska klobasa, v kateri so pljučka, svinjsko meso in sladkor. Tartufi. Solate polivajo s olivnim oljem.

Na podeželju so nekoč kuhali predvsem polento iz domače koruzne moke, ki je nadomeščala kruh; zabelili so jo z zaseko ali z olivnim oljem. Če so ga imeli, seveda. Kruh so pekli je ob praznikih na odprtem ognjišču. Hrana se je razlikovala glede na letni čas; spomladi so prevladovale zelenjavne jedi, koromač s fižolom, jajca z divjimi šparglji, zgodnji grah s svinjino, mlade koprive (pripravljene kot špinača), poleti pa mineštra iz mlade koruze. V zimskem času so jedi krepkejše, zlasti ob kolinah. Na pustni dan kuhajo štruklje iz vlečnega ali kvašenega testa, nadevane s stepenimi jajci, pljučno pečenko, klobaso s sirom, z rozinami in s poprom. Ob veliki noči pečejo pince – praznične zavite kruhke v obsegu velikega krožnika; v testo zmesijo jajca, sladkor in rozine. Na belo nedeljo so kuhali neke vrste svaljke, ki so bili narejeni iz pince in jajc, zaseke, divjega timijana, rozin in parmezana. Za vnebohod pripravijo svinjski jezik s fižolom. Na božični večer uživajo polenovko z oljem, ki ji pravijo bakala. Za gostije pripravijo kolačke, štruklje, ki jih polnijo z jabolčnim in orehovim nadevom. Jedi obilno začinjajo in jih »zalivajo« z vinom refošk ali bela brgonja.

Narečje

Istrsko narečje govorijo v Istri južno od črte Miljski zaliv-Kozina-Podgorje-Rakitovec in ima dva govora: rižanskega in šavrinskega. Prvega govorijo v severnem delu Istre do črte Koper-Marezige-Zazid, drugega pa južno od tod. Obema je skupna vrsta enakih pojavov: imata podoben besedni

zaklad z mnogimi, zlasti romanskimi izposojenkami. Prevladuje ena sama kvantiteta naglašanih samoglasnikov, y, za dolgi u, u za padajoč dolgi o v večini govorov; enak refleks za dolga e in ę ter kratko naglašene i, u, ę; l za prvotni soglasniški skupini tl, dl. Ohranjen je še r v skupinah črě, -h za -g in z- za -m. Posebej je za rižanski govor značilna uporaba ie za dolgi ę, novorastoči o v dolgih zlogih, u za padajoči dolgi o, a za dolga a in [polglasnik] ter zelo pogosto akanje. Šavrinsko narečje je rezultat mešanja slov. in hrv. narečnih prvin. Od rižanskega se loči zlasti po tem, da ima v dolgo naglašanih zlogih večinoma samo enoglasnike, dolgi y iz dolgega u iz padajočega in novorastočega dolgega o ter zlogotvornega trdega l in dolgi [e s pikico spodaj] iz dolgega ę. Tudi šavrinski e [da, tisti s pikico] za dolgi ę je nastal iz starejšega ei po monoftongizaciji, kar prav tako dokazuje dolenjsko-notranjski izvor tudi tega istrskega govora. Druge značilnosti šavrinskega narečja so zapleten razvoj kratko naglašanih a, e, [polglasnik], a in e v nenaglašanih zlogih -a [tak s krogcem na vrhu. Nekaj kot danski aa] iz -e ter ukanja (u za o). Šavrinski govor ne pozna mehčanja k, g, h pred sprednjimi samoglasniki.

V kraškem narečju, ki ga govorijo na severu do Trnovske planote, na jugu pa do črte Trst-Vremščica, so tele značilnosti: v dolgih zlogih se je u razvil v y; ta pojav obsega vse ozemlje kraškega narečja in še območje obeh slov. narečij v Primorju. Y je nastal še po asimilaciji vokala u [z neke sorte obrnjeno strešico] na palatalne konzonante. Poudarek v prvotnem tipu: žená, zelěn, noga, je premaknjen na zlog spredaj. Vse je polno dvojic s pravilno in analogično obliko.

Vokali e, ę in ę so se razvili v diftong ie, prvotno padojoči poudarjeni o je v dolgih zlogih prešel v u: masu, nuč, kust. Novo akutirani o je v nenazadnjem besednem slogu izkazan kot üo.

Po knjigi – Primorje, Kras, priročnik za popotnika in poslovnega človeka.

Sušen

MY NAME IS BOND, JAMES BOND

Vse se je pravzaprav začelo daljnega leta 1953, ko je britanski pisatelj, pustolovec in svojčas tudi tajni agent Ian Fleming objavil svojo prvo zgodbo o tajnem agentu 007 Jamesu Bondu **CASINO ROYAL**.

Slabih deset let kasneje (1962) je James Bond zaživel tudi na filmskem platnu, ko je režiser Terence Young po Flemingovi predlogi ter pod strogim nadzorstvom producentov Harryja Saltzmana in Alberta R. Broccolija, posnel prvo bondiada z naslovom **DR.NO**. Film je bil zaradi novega pristopa k akcijskem žanru zelo uspešen, veliko pa je k temu pripomogel do takrat še neznani igralec **Sean Connery** (igral je seveda lik Jamesa Bonda). Za tem prvim filmom v najbolj priljubljeni ter najbolj znani seriji vseh časov, je Škot Sean Connery posnel še štiri Bondove pustolovščine: **FROM RUSSIA WITH LOVE** (1963), **GOLDFINGER** (1964), **THUNDERBALL** (1965) in **YOU ONLY LIVE TWICE** (1967). Za naslednji film **ON HER MAJESTY'S SECRET SERVICE** (1969) je vlogo tajnega agenta prevzel Avstralec **George Lazenby**. Kritikov in gledalcev George ni prepričal, zato so se ustvarjalci naslednjega filma odločili za že preizkušeno formulo. Posneli so še en film s Seanom Conneryjem **DIAMONDS ARE FOREVER** (1971). Ker pa je bil Sean te stereotipne vloge že naveličan, je glavno vlogo prepustil drugemu igralcu. Kot novi James Bond je leta 1973 v filmu **LIVE AND LET DIE** prvič nastopil že uveljavljeni angleški šarmer **Roger Moore**. Kot zelo uspešen James Bond je posnel kar sedem nadaljevanj: že omenjeni **LIVE AND LET DIE** (1973), **THE MAN WITH A GOLDEN GUN** (1974), **THE SPY WHO LOVED ME** (1977), **MOONRAKER** (1979), **FOR YOUR EYES ONLY** (1981), **OCTOPUSSY** (1983) in njegov zadnji **A VIEW TO A KILL** (1985). Za ponovno pomladitev glavnega lika je leta 1987 s filmom **THE LIVING DAYLIGHTS** poskrbel angleški igralec **Timothy Dalton**. Svoje sodelovanje v bondiadi je zaključil že s filmom **LICENCE TO KILL** leta 1989. Ko je najdaljši premor med posameznimi bondovimi filmi (minilo je skoraj šest let) nakazoval morebitni konec serije, so se ustvarjalci odločili za novega glavnega igralca in še bolj atraktiven pristop. Tako je leta 1995 nastal film **GOLDENEYE** in med holywoodske zvezdnike ponesel irskega igralca **Pierca Brosnana**. Novi glavni igralec si je z uspešnim nastopom v filmu zagotovil še nekaj Bondovih nadaljevanj. Filmi o Jamesu Bondu so preprosto postali mit, glavni igralci pa so Flemingov lik tajnega agenta različno oblikovali. Sean Connery kot prvi Bond je bil resnično impresivna izbira, šarmantnejš, pri katerem si zlahka predstavljamo, da je zmožen tudi ubijati. Drugi pomemben James Bond - Roger Moore je liku pridal dodatno dimenzijo uglajenega angleškega gentlemana s priokusom humorja. Timothy Dalton se je v oblikovanju vloge naslonil na oba slavna predhodnika, ta sinteza pa ni prinesla nič bistveno novega.

Pierce Brosnan, sedanji 007 je bil pri kritikih in gledalcih odlično sprejet, saj se je znal v pravi meri vživeti v vlogo agenta britanske tajne službe z dovoljenjem za ubijanje. Za vsak film o Jamesu Bondu je poleg glavnega igralca značilna in prepoznavna tudi naslovna glasbena tema. Tako je za zadnji film Goldeneye istoimensko pesem napisal pevec ansambla U2 Bono, zapela pa jo je znamenita Tina Turner. Na splošno so glasbo za filme Jamesa Bonda posnele pop zvezde časa, v katerem je posamezen film nastal (Shirley Bassey, Louis Armstrong, Tom Jones, Rita Coolidge, Paul McCartney, Duran Duran, A-ha, Gladys Knight in drugi). Stalnica v filmih pa so tudi negativci oziroma nasprotniki tajnega agenta 007. Njihove vloge so oblikovali bolj ali manj znani igralci: Yaphet Kotto, Louis Jourdan, Kabir Bedi, Christopher Walken, Telly Savalas, Christopher Lee, Curt Jurgens, Sean Bean, Robert Davi, Michael Lonsdale...

Poleg spektakularnih akcijskih prizorov, najsodobnejše tehnike, orožij in avtomobilov filme vedno krasi tudi množica lepih žensk (Jane Seymour, Britt Ekland, Barbara Bach, Maud Adams, Talisa Soto, Maryam d'Abo, Izabella Scorupco, Famke Janssen...).

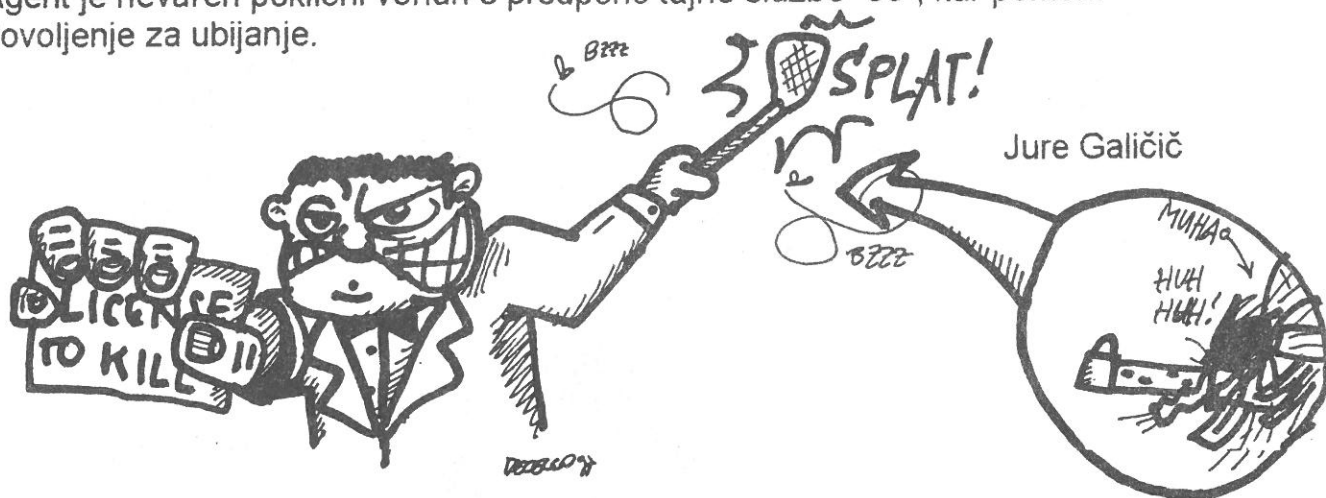
Ljubitelji filmov o Jamesu Bondu pa že komaj čakamo, da si bomo lahko v ljubljanskem kinu Komuna ogledali najnovejši film **TOMORROW NEVER DIES** z zvezdniško zasedbo. James Bond bo seveda Pierce Brosnan, njegovega nasprotnika-medijskega mogotca Carverja igra "bivši Juan Peron" ("Evita") Jonathan Pryce, Bondovi ženski sta Teri Hatcher ("Lois in Clark") in Michelle Yeoh, bivša miss Malezije. Na čelu britanske tajne službe je ponovno Judi Dench kot "M", za genialno opremo tajnega agenta pa skrbi legendarni Desmond Llewellyn alias "Q".

Na koncu pa še nekaj za bondofile - osebna izkaznica:

Ime agenta:.....Bond, James
Številka v tajni službi:.....007
Višina:.....183 cm
Teža:.....76 kg
Posebni znaki:.....brazgotina na desnem ramenu
sledi plastične kirurgije na dlani
Obrambne sposobnosti:.....dober strelec in metalec noža, boksar
Maskiranje:.....ga ne uporablja
Jeziki:.....angleški, francoski, nemški
Slabosti:.....kajenje, pijača (ne pretirano), ženske
Podkupljivost:.....naj ne bi sprejemal podkupnin

PRIPOROČAMO IZJEMNO PAZLJIVOST !!!

Agent je nevaren poklicni vohun s predpono tajne službe "00", kar pomeni dovoljenje za ubijanje.

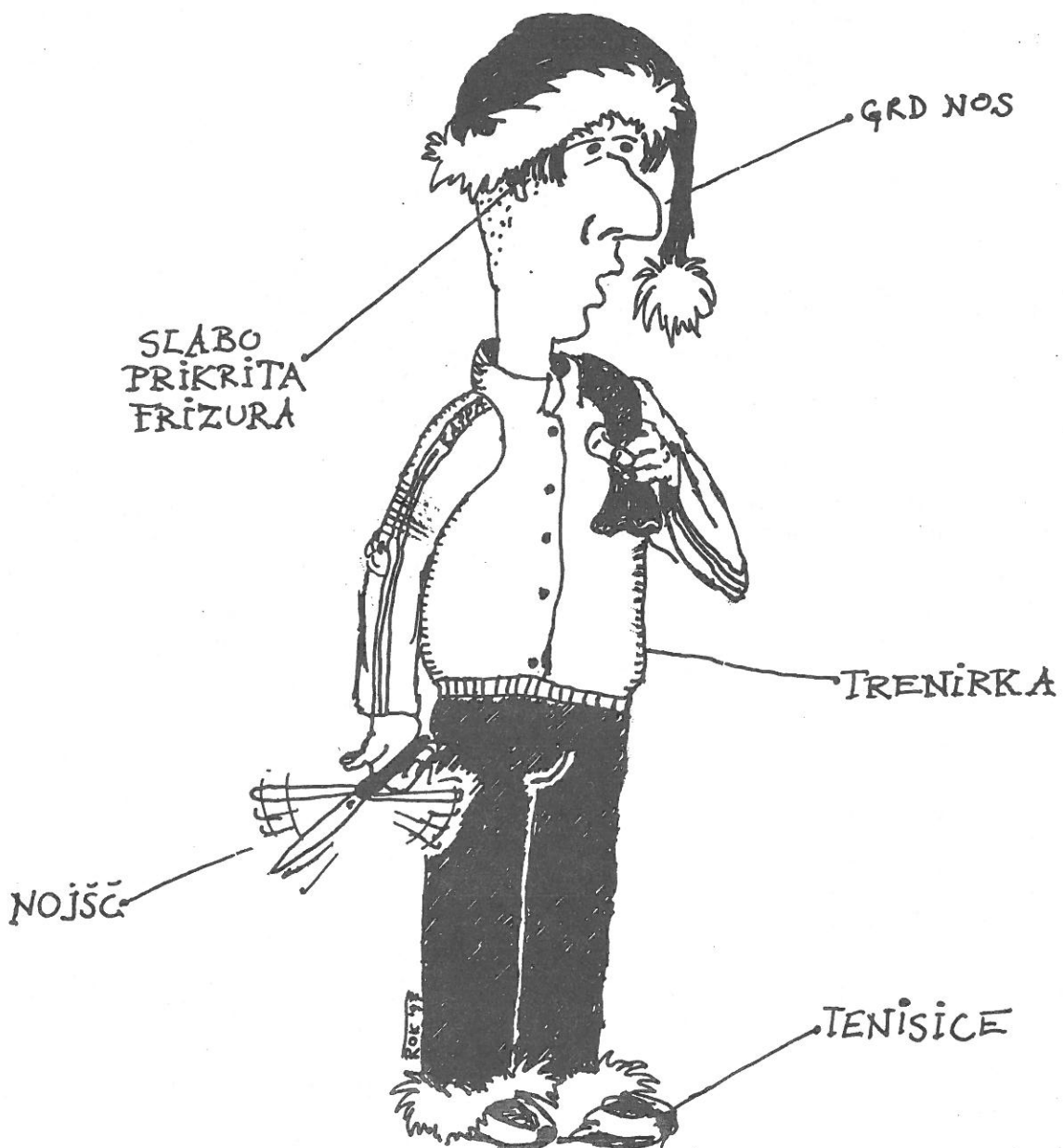
VODNIK MED LAŽNIMI BOŽIČKI ZA SLOVENSKE GIMNAZIJCE

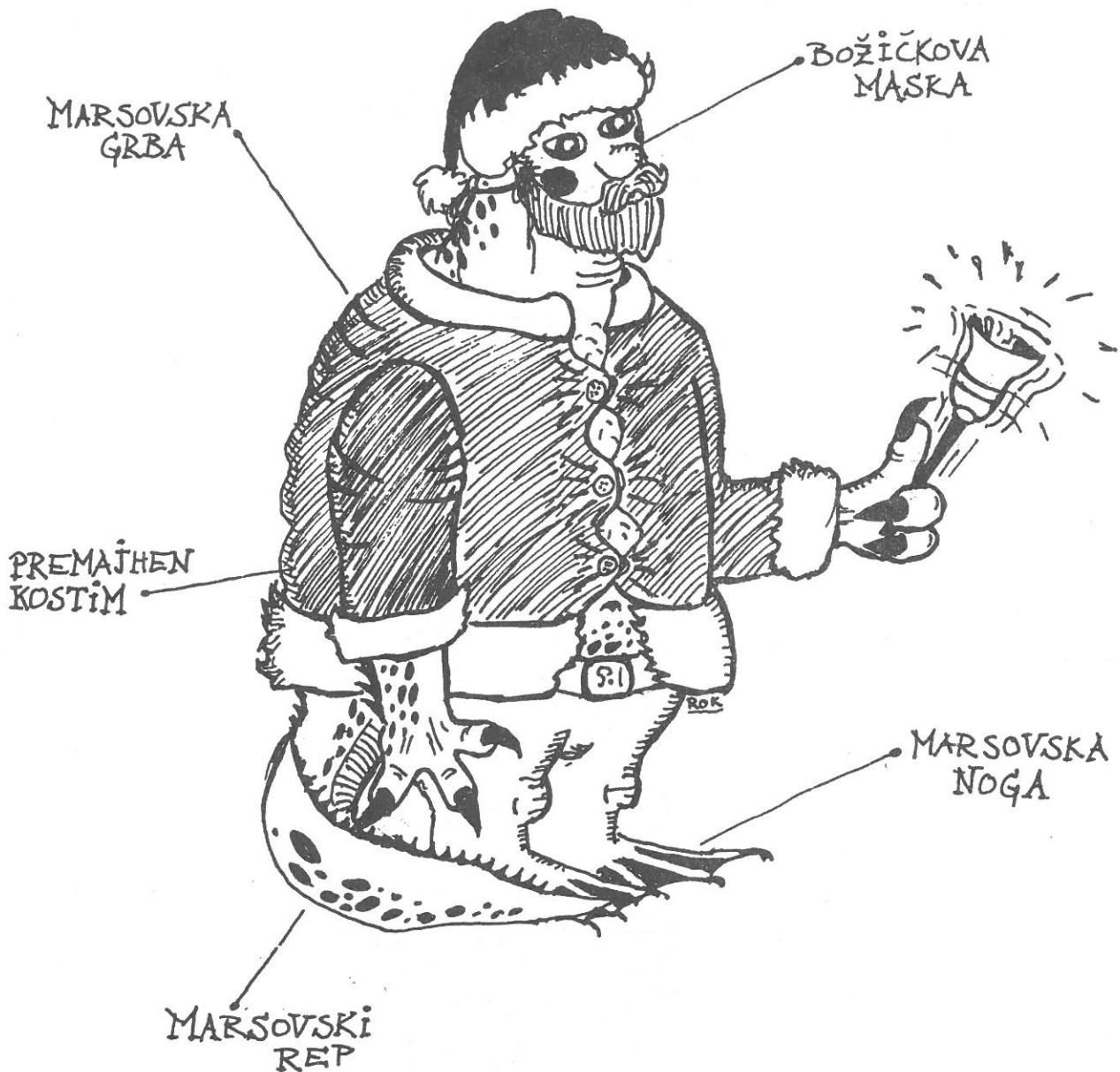
Se vam je že kdaj zgodilo, da ste na ulicah zasnežene in božične Ljubljane zagledali Božička in mu hrepeneče začeli teči naproti, ko pa ste ga hoteli objeti, vas je boksnil, brcnil, pošlatal, oropal, dahnil v vas z nenavadno smrdljivo sapo, vas med ogovarjanjem ali izrekanjem groženj popljuval ali pa vam je njegov neobrit, porumenel, zavaljen in zaripel obraz ter vonj po znoju, ki ga le delno zadržuje masten, obrabljen in raztrgan kostim, katerega obrobe so verjetno nekoč bile bele, no, v glavnem, ali vam je vse to že kdaj vzelo zaupanje v obstoj Božička?! Torej naj vam osvežim spomin. Božiček resnično je!!! Živi daleč na severu, bla, bla, bla, za devitimi gorami, za devetimi vodami, jezeri, dolinami, stanovanjskimi bloki, tobogani, ..., bla, bla, bla, ...

A letos še ni prepozno! Še je čas, da se upremo kvazi-božičnim izmečkom! V slogi je noč! Brez dela se še čevelj ne obuje! Kamen na kamen pogača in kjer se prepirata dva, tretji sam vanjo pade!

Slednje primerke sem prestregel na mračnih ljubljanskih ulcah, sam. Vse sem obdelal z bojnim kijem (buzdovan).

1. IME: SEAD H. Đ., 17 LET
2. POKLIC: Postal bo slaščičar (mogoče, če bo popravil negativno pri oblikovanju kepic)
3. ZLI NAMENI: Te obrca, zboksa, ozmerja, medtem ko te brca, si popravlja frizuro in si po možnosti stopi na lastno hlačnico ter pade. Nazadnje te še okrade.
4. DOBRI NAMENI: ĐIHAD
5. PREPOZNAVNA FRAZA: "Daj dinar!", tudi "Hašar!", "Što buljiš, čupavi!",...

1. IME: ZORGOFF
2. POKLIC: Navigator
3. ZLI NAMENI: Zgrabi te za vrat ter te odvede v temno ulico, kjer te posrka žarek svetlobe, prihajajoč iz ovalne sence na zvezdnatem nebu.
4. DOBRI NAMENI: na tvojih organih se bodo mladi Marsovčki učili človeške anatomije.
5. PREPOZNAVNE FRAZE: "Whezel Bhozgheech!", "Ayll bee bakh!"

OTROCI POZOR!!!

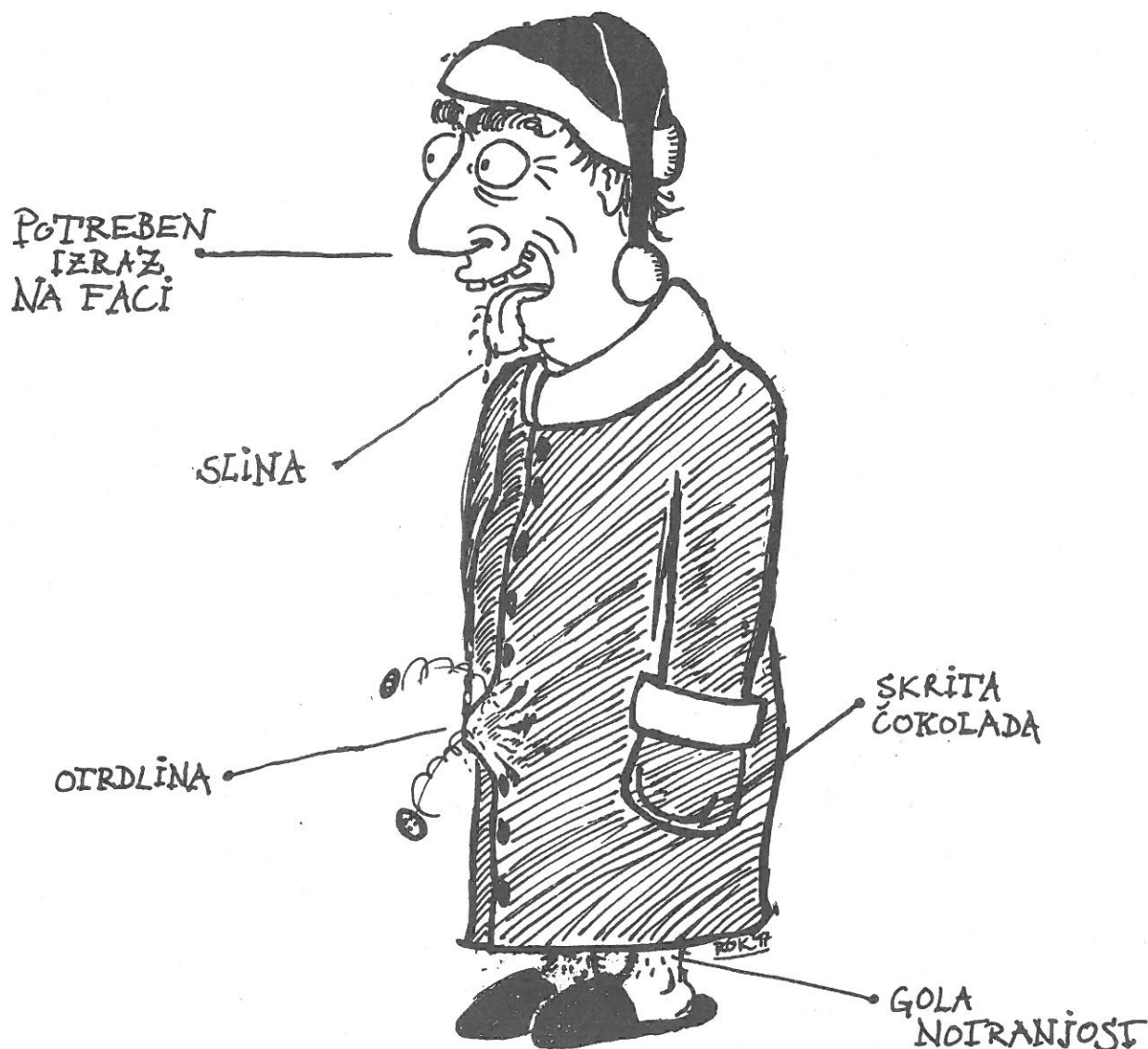
1. IME: FRANC R., cca 60 LET

2. POKLIC: Župnik

3. ZLI NAMENI: Te dodobra otipa, nato boža s svojimi rumenimi, razjedenimi prsti. Naslednjo fazo bom zamolčal.

4. DOBRI NAMENI: Zastonj ti očisti telesne odprtine.

5. PREPOZNAVNA FRAZA: "A boš čokolado punčka/fantek?", "A greš z mano v garažo, ti bom pokazal moje leteče sanke!"

FAZANI POZOR!!

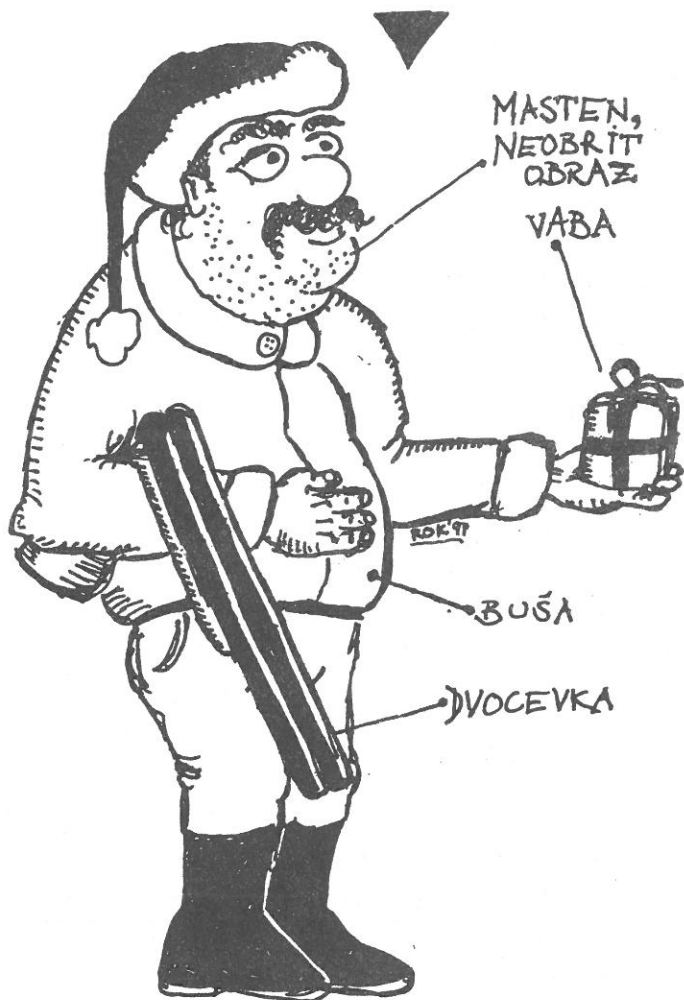
1. IME: RAJKO PERUTNINOVEC

2. POKLIC: Lovec

3. ZLI NAMENI: Ta je posebno zbirčen! S svojimi PERJE-RECEPTORJI nemudoma prepozna fazana ter ga kruto ustrelj v glavo.

4. DOBRI NAMENI: Morda te bo nagačil in na zakajeni steni v domači črni kuhinji mu boš obujal spomine na dobro letino.

5. PREPOZNAVNE FRAZE: "Pi, pi, pi, piiiii!", "Frrr, frfrfr, frrrrrr, frfrfrfr, frrrrrr!"

1. IME: UROŠ B:

2. POKLIC: ĐANKI

3. ZLI NAMENI: Najprej te prosi lepo, nato malo manj lepo, nato te roti in nazadnje te nahruli, da če mu ne daš čikov ali pa keša, bo spustil svojega bullterierja,...

4. DOBRI NAMENI: Če mu daš kar zahteva, postaneš njegov prijatelj.

5. PREPOZNAVNE FRAZE: "Ej, sori, te lohka mal zmotm, veš, bi moral do babice, pa sem meu keš, ampak hudiča, veš, je bla ena taka velka luža, pa mi je dnar not padu, pa sej bi čaku, da se posuši, ampak se mi res mudi, pa sem mislu, sej veš, če bi meu kej drobiža, tko, 200 SIT."

Torej, nanizal sem vam nekaj glavnih prevarantov, če boste srečali kakšnega novega, nam to sporočite po pošti.
Vedite, da sem vse podatke o teh izmečkih črpal iz lastnih izkušenj!

Bresal Echarlam mac Echach Baethlaim

BORBA PROTI MRAZU

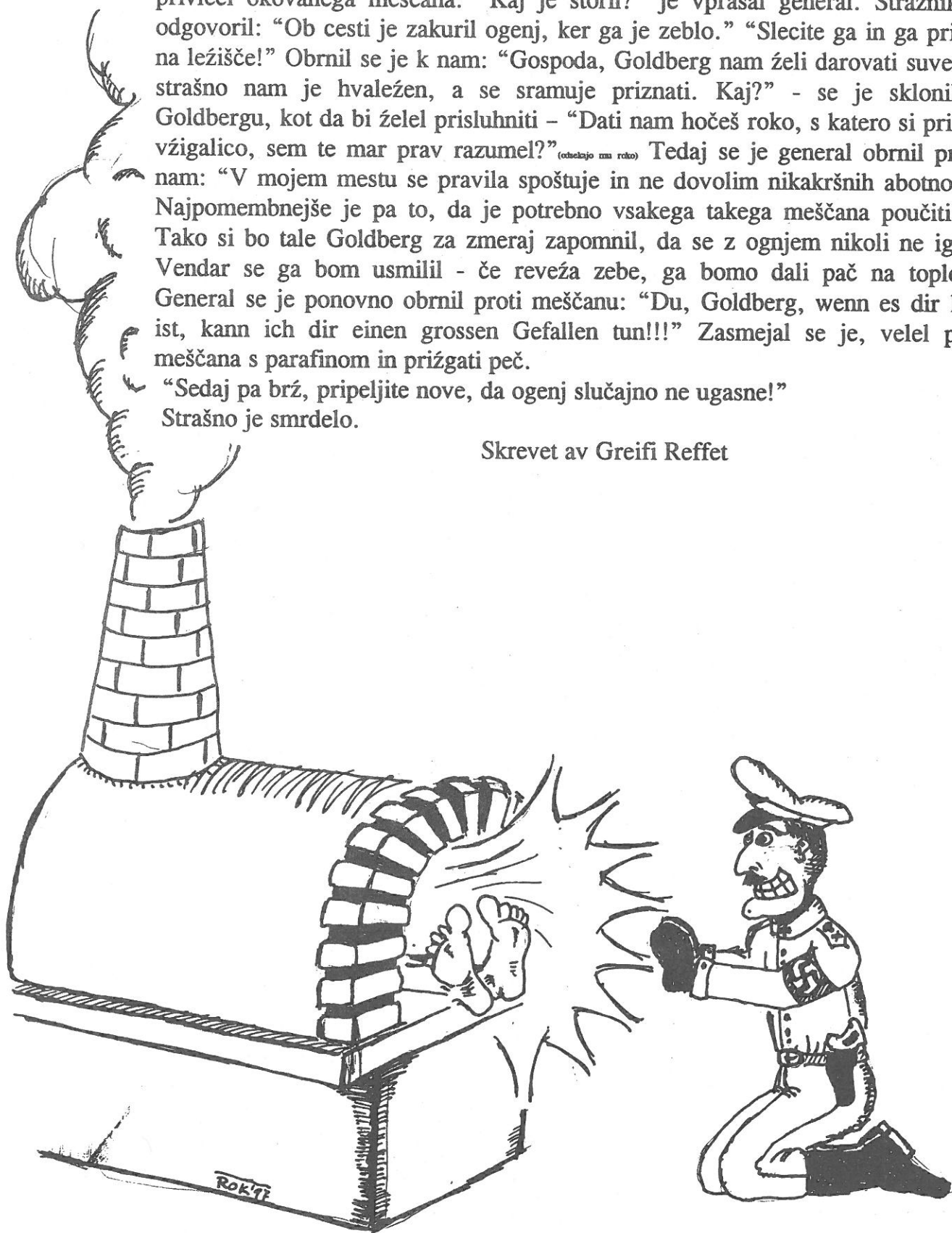
Mesto T leži daleč na severu in šteje približno tristo hiš. V središču mesta sta dve večji poslopji, nedaleč stran pa stoji vila, kjer prebiva general Muller, ki je hkrati tudi župan mesta. Vse ostale hiše so predvsem lesene, skorajda neogrevane in brez vode. Te barakice tičijo druga poleg druge kot četa vojakov in se razprostirajo druga ob drugi. Če bi nekdo pogledal iz tlorisa, bi nemara zagledal zgoščene črtice, ki se neprestano križajo in tvorijo mrežo. Med njimi je komaj dovolj prostora za ceste in majhne pločnike, kaj šele, da bi imele te utice dvorišča. V mestu T je tako ali tako vse pod snegom in ljudje navsezadnje sploh ne ločijo ceste od pločnika. Na cestah se poznajo široke sledi težkih vozil, ki v mesto T vsak teden pripeljejo nove prebivalce. To sem opazil šele nedavno, čeprav se tu mudi že tretji teden. Vsak ponedeljek pripeljejo pred občinsko hišo približno sedem z ljudmi natovorjenih kamionov. Tam jih sortirajo in razporedijo po praznih uticah. V vsaki od njih domuje povprečno pet stanovalcev. Skozi kakšno okence, ki sega vedno na cesto, včasih gleda par prestrašenih oči. Ljudje, ki tu stanujejo, so sila neprijazni. Nihče ne govori veliko in nihče ne ve nič. Sosedje se med seboj le mrko pozdravljajo, mogoče se med seboj sploh ne poznajo. Ceste ostajajo prazne, le včasih pride mimo sključena postava, ki skriva svoj izsušeni obraz. Težko mora biti življenje v mestu T in ravno zaradi tega se čudim, zakaj se gospodu Mullerju nikoli nihče ne pritoži. Da bi bolje predstavil prebivalce, moram omeniti, da imajo vsi neko skupno lastnost – vsi ti revčki so presneto suhi, da se mi kar smilijo. Človek bi lahko slišal, kako jim kruli po želodcih. Pa vendar ni lakota tista, ki jim je izsušila obraz - ta misel se mi je porodila že pred nekaj časa - kajti njihovi obrazi izgledajo na smrt prestrašeni, ker vidim, kako njihovi spačeni obrazi v trenutkih sunkovito vztrepetajo. Tudi smeh ni pristen, mislim, da je zaigran in neokusen, celo srdit je, strahovit. Namesto, da bi se ti ljudje smejali, sploh raje gledajo v tla. Popolnoma drugačen pa je seveda general Muller: priletan človek, polen življenske energije, elana. Vedno se ponosno sprehaja po

sobanah in razkazuje svoja vojaška odlikovanja. Nedavno sem se imel z njim priložnost osebno seznaniti in obiskati mesto T, ker z generalom že dlje časa sklepava posle glede velikanske peči. S tem sem tudi prvič obiskal njegovo vilo - občinsko hišo. General mi je pripovedoval o veliki kolekciji suvenirjev, ki mu jih "podarijo" meščani, preden zapustijo mesto. S prstom mi je kazal po policah in trdil, da so ti suvenirji it zobovine in kosti, vendar se meni sploh niso zdeli. Potem me je odvedel v zgornjo sobano, kjer me je čakala večerja. Za dolgo mizo se je zbrala cela poslovna delegacija in občinski svet. Na sam konec mize je sedel general. Hrana mi ni teknila, čeprav je bila odlično pripravljena in servirana, pač pa se mi je zdel njen okus precej nenavaden. Ko so nam postregli z alkoholom, se je pogovor razživel in vsak je živahno klepetal. Takrat se je general odkašljal in pričel: "Gospoda, prosim. Dovolite mi, da začnemo s poslom. Ponudba gospoda R. se mi zdi zelo ugodna in bi jo bil nemara takoj sklenil, a mi peč le ni povsem všeč. Vrata so preozka, sploh pa bi v peč morali vgraditi nekakšno mizico, pravzaprav ležišče s kovinskimi jermeni. To ležišče bi moralo biti premično, da bi se ga dalo poriniti bodisi v peč, ali pa iz nje." Med tem me je ves čas motril z ostrim pogledom, da mi ni dalo miru. Za trenutek se je prekinil in na obrazu mu je zaigral rahel nasmeh: "Vi, gospod R., boste verjetno najlažje ugodili moji zahtevi. Je to izvedljivo?" Tedaj sem se tudi jaz privzdignil: "Prosim, spoštovani gospod Muller, za ležišče in za širša vrata bi se vsekakor dalo poskrbeti v času enega tedna, zato si zastran tega ne delajte skrbi." Segli smo si v roke, kmalu potem pa sem se opravičil in zapustil vilo. Dva dni je minilo, ko so mi iz firme že poslali nova vrata z ležiščem. General Muller me je povabil, da sva si skupaj ogledala popravilo projekta. Ko je bila peč nared, mi je general pripomnil: "Veste, gospod R., pri nas smo se že zdavnaj odločili, namreč, da bi bilo dobro priskrbeti kurjavo tudi tukajšnjim hišam. Ugotovil sem, da lahko le s povečanjem vrat omogočimo kurjenje novega materiala, ki ga imamo vedno na pretek, in smo lahko z njim tako potratni, da si privoščimo ogrevanje celega mesta." "Če je tako," sem pripomnil: "je pa to, general Muller, potentakem imenitna investicija." "Dovolite mi, gospod R., da vas povabim še na slovesno otvoritev projekta." Ogrnil sem si šal in se poslovil od generala. "Mesto T je precej nenavadno," sem pomislil, ko sem stopal po snegu "Zakaj se prebivalci ne preselijo, če so tukajšne razmere tako nemogoče, se mar bojijo pristojnih organov?" Zdaj sem slišal, da imajo gospoda Mullerja vsi radi in da vsi nestrpno pričakujejo njegovih odločitev. Baje se vsi prav kmalu naučijo kozlovskih molitvic. V nasprotnem primeru pa se zgodi marsikaj nezaslišnega, česar priča sem bil tudi sam. Zgodilo se je takole: Na dan otvoritve projekta, ko je bila peč pripravljena za pogon, je general zbral nekatere strastne opazovalce iz sosednjih podobnih mest. Bilo nas je kakšnih deset, ki smo posedli okrog peči in posvetili pozornost generalu. Spektakel se je pričel. "Pripeljite Goldberga!" je ukazal general in stražniki so blagovolili

privleči okovanega meščana. "Kaj je storil?" je vprašal general. Stražnik je odgovoril: "Ob cesti je zakuril ogenj, ker ga je zeblo." "Slecite ga in ga pripnite na ležišče!" Obrnil se je k nam: "Gospoda, Goldberg nam želi darovati suvenir, strašno nam je hvaležen, a se sramuje priznati. Kaj?" - se je sklonil k Goldbergu, kot da bi želel prisluhniti - "Dati nam hočeš roko, s katero si prižgal vžigalico, sem te mar prav razumel?" (ohelajo mi roko) Tedaj se je general obrnil proti nam: "V mojem mestu se pravila spoštuje in ne dovolim nikakršnih abotnosti. Najpomembnejše je pa to, da je potrebno vsakega takega meščana poučiti. Tako si bo tale Goldberg za zmeraj zapomnil, da se z ognjem nikoli ne igra. Vendar se ga bom usmilil - če reveža zebe, ga bomo dali pač na toplo." General se je ponovno obrnil proti meščanu: "Du, Goldberg, wenn es dir kalt ist, kann ich dir einen grossen Gefallen tun!!!" Zasmejal se je, velel političnemu meščanu s parafinom in prižgati peč.

"Sedaj pa brž, pripeljite nove, da ogenj slučajno ne ugasne!"
Strašno je smrdelo.

Skrevet av Greifi Reffet

VZPON

Človek včasih preveč razmišlja; v glavo si vtepa predstave, ki ga čvrsto stisnejo okrog vratu, da je hudo. In sam ne ve, kaj bi, ker si ne upa predajati obupu. Prav je; smatra se za najmočnejšega in naj njegova duša še tako zori v plemenitih čustvih, pa ga bo njegova zunanost pri tem le še bolj ovirala. Ker si išče največjo možno svobodo, se navsezadnje podreja zgolj samo družbenim zakonom, v svetu pa ostajajo vere brez vernikov. Vendar je ravno vera tista, ki mu vsiljuje smotre - zategadelj si jih je prisiljen poiskati sam in bo pri tem poskušal ostati precej pretkan. Iskal bo najlažje poti, ker je lenuh in ko ga bo oplazilo, bo sam sebe pomiloval. Naj ga strela, ampak tak človek se ne moti, ker čuti, da se je za nečim višjim brezsmiselno gnati - saj, kar koli bi dosegel, bi bilo v primerjavi s svetom nič. "Bolje bi bilo," pomisli: "ko ne bi nič vedel; zadovoljen bi bil z vsem in ne bi vedel, kaj pomeni biti mali človek. Imel bi zemljo, ki bi jo z ljubeznijo obdeloval - samo moja bi bila in poleti bi pospravil tono pšenice, pozimi pa bi, sedeč za pečjo, občudoval s snegom pokrite poljane. Skrbi ne bi poznal, čustva pa bi bila povsem naravna in neokrnjena. Tako pa je evolucija človeka dodobra obdelala - človek misli misli drugih, govori besede drugih in si sploh išče nove nazore. Zato se rojevajo ekstremni ljudje..."

Naš junak je živel težko življenje; bil je eden tistih bolnih modernih ljudi, brezverniki z natančno izoblikovanimi idejami. Točno je vedel, kaj postati in tudi, da bo to storil za vsako ceno. Rojevale so se mu imenitne misli, kako bi vzpostavil stike z ljudmi, kako bi jih omamili in se povzpeli na sam vrh. Že ko se je šolal, si je napravil več načrtov. Bil je precej hladnokrven človek, ki je rad sovražil. Čutil je, da je njegova duševna moč najvišja in je preziral vse sošolce. Vendar se je njegova zunanost postavila po robu notranjosti. Šibek in suh, je vsak dan prenašal tepežke svojih sošolcev, ki so ga neusmiljeno bili po celem životu. Majhne nebogljenе oči, polne sovraštva, so streljale po osovraženi obrazih, a svoje jeze in sovraštva nikoli ni mogel sprostiti nad drugimi, pač pa se je venomer v strahu zavlekel v kot in se sključil. Bil je najsposobnejši učenec in je prejemal številne pohvale na vseh področjih. Ob koncu mladosti mu je nastopila težka bolezen; obraz mu je prebledel in odklanjal je hrano. Ponoči se je v nemirnem španju vedno potil, kot da bi imel rahlo vročino. Začutil je, kako se spreminja in kako sčasoma izgublja težo. Obiskovali so ga zdravniki, a so nejevoljno zapuščali bolnika brez natančne diagnoze. Strah je naraščal in vsak večer, ko je v ogledalu zagledal svoj blede obraz in vsakič opazil novo spremembo, ga je spreletelo po vsem životu, kakor da bi ga bili njegovi bivši šolski kolegi. Nekoč se je sklonil nad lijak in izkašljal kri. Tedaj je vedel vse - hujše bi ne moglo biti in kako hudo ga je stisnilo v srcu. Ponovno je izkašljal kri, vendar je bil tokrat kašelj tako silovit, da so se mu zašibila kolena. Klecnil je in

padel vznak. Ko je ležal, se mu je zazdelo: "Tako me stiska, preveč je hudo, da bi lahko bilo komu namenjeno. Kako se je iznekazil moj vzpon. Celotno stvar bo potrebno vzeti v roke in dodobra pretehtati. Pač se moram izkopati iz te zagate..." Čeprav je težko hropel, je počasi začutil, da se njegovo telesno stanje na nek čuden način izboljšuje; počasi ni več čutil svojih nog, pač pa je v glavi občutil mravljinice, ki so nadomestili prvotno bolečino. "Vidiš to kamenje v puščavi, spremeni ga v kruh in človeštvo bo vdrlo za teboj kakor čreda, hvaležno in poslušno - tedaj jih združi kot še nihče popreje, kajti človek vedno išče nekoga, da bi se mu poklonil. Tako se bom dvignil iz množice in načel republiko. Vstopil bom v stranko in takrat bodo v državi veliki socialni nemiri in sestavil bom pravi program - kruh - ki bo zadišal celemu narodu. Tako bom postal predsednik stranke in ob prvih volitvah si zagotovim sedeže v parlamentu. Program bo ob naslednjih volitvah dozorel in dobil pravi vonj, takrat bodo volitve moje in postal bom ministrski predsednik. Vsem strankam bodo podtaknjene korupcije, da bodo na trgih letele glave njihovih predsednikov in na koncu počistim še konkurenta znotraj svoje stranke. Pridobil si bom le še vojsko. Država bo rešena, ko strnim vse družbene razrede v enega samega in pod nos jim dam kruha - samo da ga poduhajo - vsi bodo na debelo odprli oči - reforme na vseh področjih in zagnali bomo povsem novo industrijo, industrijo orožja, kjer si bo lahko služil 'kruh' vsak, pa vendar le toliko, da bo vedno v strahu trepetal pred nenadnim pomanjkanjem 'kruha'. In moje ime bo odmevalo od Alp do Severnega morja. Tisočeri dimniki bodo puhali smog in skladišča se bodo polnila z orožjem. Brez orožja ne bo šlo, kajti če bi 'pokruhal' pod nos še ostalim narodom, bi prišlo do vsesplošne poklonitve, ki pa - povzroči, da človek z mečem pokončuje drug drugega; ustvarjali bi se novi bogovi in vsi bi klicali 'Zavrnite svoje bogove in se pridite poklonit našim!' - a zastave zemeljskega kruha ne bi dvignil nihče. Vsak bo sicer res opustil svoje bogove, a se bo poklonil le meni in nosil bo mojo zastavo. Zato invazija; kar na vse štiri strani neba na enkrat, da hkrati pogoltnem cel svet, da bo počrnelo nebo, da bodo tisočeri leteči zmaji požirali mesta. Kri bo tekla v potokih, saj mora ostati le nekaj milijonov elitnih kruhoželjnejšev. Tedaj napravim spravo, kajti kruha bo dovolj za ponovno evolucijo. Razmnožili se bomo in posejali svet z novimi zakoni. - Nič več kot toliko, kajti užitek mi ni bil nikoli namenjen. Zaplodim si še naslednika in pričakam Njegovega rojstva. On bo odpravil s krvjo prelit kruh in ljudje se Mu bodo klanjali, kot da bi bil On sam njihov kruh. Šele takrat se bo moj čas iztekkel in izkašljaj bom kri, morda le dvakrat in obležal bom nepremičen."

Ponovno se je zavedel in začutil, kako ga boli glava. Počasi, zelo počasi se je pobral, ker ga je ponovno silil kašelj, in se napotil proti postelji. Takrat ga je močno stisnilo in moral se je nasloniti na okensko polico. Oknu nasproti je stalo veliko drevo in prav na vrhu, na krajni veji je bilo gnezdece, majhno, a skrbno zgrajeno. Naš mali človek je dobro poznal to drevo in tudi gnezdo, ki sta ga

nedavno zgradili ptici. Prav tako je imel preštete tudi mladiče, a ko je tokrat preštel zevajoče kljunčke, jih ni bilo več pet, ne, pač pa samo štirje. Mali človek se ni mogel domisliti, kam bi bil lahko izginil, ko je nenadoma na tleh zagledal malo pohabljeno bitjece. Bilo je še živo in strašno se je zviralo po tleh; bil je mladič, še gol je cepetal in zeval s kljunom, in če je še tako zeval, ga starši niso ušlišali... "Ne, s tem ptičkom je nekaj narobe, kajti maček bo prav kmalu pritekkel, ta pa se, tebi nič meni nič, obotavlja. No, še prav je tako, saj se ne zaveda svojega početja. Ta ptič mi ne bi mogel pokazati kakršnegakoli znaka, ne, on ne ve; on se ne zna bojevati niti upirati. Kako bi on izvedel invazijo, ko si še črva ne zna izkopati iz zemlje - prav je, da so taki pogubljeni. Mar bi ostal v gnezdu, pa se je repenčil in naprezal, da bi dobil več - in padel je iz gnezda in dobil je svojo pokoro... Pa vendar; nemara se ni repenčil, nemara pa ga je ptica sama pognala čez rob, kajti on je bil šibek; bil je nadloga in je bolehal. Da, in ptica je namenila več možnosti ostalim... In je mar tudi mene pahnila mati narava iz gnezda, ker boleham, ker sem breme drugih. Da, ta ki ima tuberkulozo, tudi ta gre čez rob, ta naj se znajde sam, ko mu bo cel svet kazal hrbet. Da bi vas vrag, kaj pa moji načrti?"

Še vedno je gledal skozi okno, ko je gospodinja iz hiše napodila mačka. Tako lep je bil, črn. Vzdignil je glavo in povohal. Stekel čez cesto in požrl mladiča. Takrat je naš mali človek še poslednjič izkašljal. Omahnil je in obležal.

Pa vendar je ostala med njima velika razlika - vidite, če bi on ne spoznal, kaj se z njim godi, bi mu bila smrt mnogo slajša, ne, sploh se je ne bi zavedal.

Poslužil sem se treh stavkov, ki jih je zapisal F.M.Dostojevskij: Bratje Karamazovi, poglavje: Veliki inkvizitor.

Skrevet av Greifi Reffet for Mladika

Praznično leto pri Slovencih: Sv. Veselka dan

Svetega Veselka dan je na štirinajstega oktobra. Ta dan nikjer ni kot praznik zapisan, le v Spodnjem Podlipoglavu in na Vrhniki ga še praznujejo. Gre za versko-obredni praznik, katerih praznovanje je bilo v prejšnjem režimu prepovedano, a so jih kljeni podeželski verniki praznovali - skrivaj.

O samem izvoru praznika ni dosti znanega. Po imenu (Sv. Veselko*) bi sicer sklepali, da gre za krščanski praznik, a ga zasledimo tudi pri islamskih narodih, kot mi je v pogovorih omenil doktor al Quajes-Day**.

Praznovanje tega praznika je kljub novemu režimu ostalo javnosti prikrito, saj je moralno neskladno tudi z novo (čeprav svobodnjaško) miselnostjo.

Zanimivo je tudi, da se ne praznuje vsako leto, temveč le ob potrebi.

Tudi sicer je ta praznik zelo poseben, samosvoj.

Priprave na ta praznik se začnejo zadnja leta življenja glavarja družine. Ta na nek, koledarsko nedoločen dan, zbere skupaj vso sorodstvo in med njimi izbere svojega naslednika. Nato se sorodstvo razide po domovih. Skupaj se zberejo prvič potem na Sv. Veselka dan, ko se tudi začne praznovanje. Za razliko od večine ostalih, krščanskih, pa tudi poganskih praznikov, kjer se praznovanje izkazuje v prehranjevalnih posebnostih (podisi pojedina, bodisi post), se ta praznik praznuje povsem drugače. Glavni obred je veličastna incestna orgija, katere vrhunec pa je žrtvovanje glavarja družine silam zla (Satanu?).

Naslednjega dne nalogo glavarja družine opravlja tisti, ki ga je prejšnji glavar izbral.

Ta obred simbolizira povezanost človeka z naravo, njegovo prevdanost nagonom. Namreč, ko glavarja darujejo silam zla, prikažejo dejansko podrejenost glave (kot vodilni organ človeškega telesa, možgani takorekoč; kot je glavar vodilni član družine) organom kot so želodec, srce, jetra, ledvica in spolovila. Gledajoč obred v celoti pa lahko opazimo metaforo trenutka afekta, trenutka ko izgubimo glavo, se prepustimo divjim strastem, se več ne nadziramo, a se že naslednji trenutek ohladimo, ponovno dobimo nadzor nad sabo, glava nam zraste nazaj.

Dr. Etn. grof da Breku

*Ime Veselko je staroslovansko ime. Predpona ve- pomeni veselo, selko pa izhaja iz besede selják, kmet, kmetijski pospeševalec. Torej veseli kmet..

**Ime Quajes-Day je Jemensko ime. quajes - otrok, day - zlato. Zlati otrok, tisti ki se je rodil v zlatu.

VSI SPEKTAKLI LETA 98 !!!

Tako! Leto 98 je pred vrati, vsi delamo obračune prejšnjega in načrte za prihodnje leto. Tudi Hollywood tovarna sanj in blišča pri tem ni izjema in zato v okviru tamnkajšnjih gigantskih studiov, že nastajajo, ali pa se načrtujejo filmi, ki vam bodo v prihajajočem letu jemali sapo, vas navduševali, vas strašili, ali pa vas zgolj zvabili v kino na dve urici zabave.

Tole, kar se na teh straneh diči samo vašim očem, pa je eksuzivni vpogled v deset (s številko 10) najbolj obetavnih, najbolj bombastičnih, najbolj težko pričakovanih, kratka, naj, naj, naj filmskih projektov, ki vas bodo divje torpedirali v najbolj nemogoče svetove, kjer boste v prihodnjem letu lahko delali družbo Bruceu Willisu, Willu Smithu, Tomu Hanksu, Antoniu Banderasu, Tomu Cruisu, Georgu Clooneyu, Nicu Cageu in seveda neizogibnemu Schvarzeneggerjevemu Arniju. Da pa ne bo vse preveč moško, vas bodo zapeljevale še: Liv Tyler, Nicole Kidman, Gillian Anderson in kakopak ena in edina Sharon Stone.

Vsakega od spodaj naštetih filmov (razvrščeni so po abecednem vrstnem redu) predstavljamo v petih točkah. Sprva smo hoteli dodati tudi približne datume premier, a se je to kasneje izkazalo za pretrd oreh, saj se nekateri filmi sploh še niso začeli snemati (KING KONG, WILD WILD WEST), nekateri pa se pripravljajo v veliki tajnosti (EYES WIDE SHUT, ENEMY OF THE STATE). No dovolj predigre.

1. ARMAGEDON - SODNI DAN

Zvezde: BRUCE WILLS, LIV TYLER..... IN VEEEEEEELIK ASTEROID.

Režija: MICHAEL BAY (ALCATRAZ, PODLI FANTJE)

Žanr: SPEKTAKEL

Štorija: Idilično zemeljsko življenje prekine novica, da proti zemlji drvi veeeelik asteroid, ki bo našo ljubo zemljico ob morebitnem trku povsem zmečkal. Nak, to pa ne, si rečejo ljudje in ustanovijo rešilni odbor pod vodstvom vrlega Brucea. Zdaj se kakopak začne dirka s časom. Bo Bruceu uspelo rešiti zemljo?

Za kulisami: Nič posebnega.

2. AVENGERS, THE - MAŠČEVALCI

Zvezde: RALPH FIENNES, UMA THURMAN, SEAN CONNERY IN VELIIIIKO GADGETOV.

Režija: ?

Žanr: AKCIJSKA AVANTURIADA

Štorija: Tajna agenta Scotland Yarda, John Steed (Fiennes) in Emma Peel (Thurman), se spopadeta s sadističnim baronom Augustom De Wynterjem (Connery), ki grozi svetu s svojim orjaškim uničevalnim načrtom.

Za kulisami: Ime režiserja je še vedno povsem neznan. (Hja, že ne more biti kaj posebnega, mar ne?). Na snemanju so imeli veliko težav s pirotehniko. (Neka nekontrolirana eksplozija je povzročila za dober milijon dolarjev škode). Še specialno obvestilo za moški del občinstva: Uma Thurman bo večji del filma nosila vznemirljive usnjene kostume (Zelo oprijeto!).

Uauu! Še en dober razlog za ogled!

3. ENEMY OF THE STATE - DRŽAVNI SOVRAŽNIK

Zvezde: WILL SMITH, GENE HACKMAN ... IN VELIIIIIIIIII KO AKCIJE.

Režija: TONY SCOTT (TOP GUN, ŠKRLATNA PLIMA. . .)

Žanr: AKCIJSKI TRILER

Štorija: Javni tožilec (Smith) se zaplete v mrežo spletkarskega političnega veljaka (Hackman).

Za kulisami: Zgodbo smo skonstruirali zgolj na podlagi drobtinic, ki so prišle v javnost, saj se film snema v veliki tajnosti. Zato tudi ni drugih podatkov.

4. EYES WIDE SHUT - ŠIROKO ZAPRTE OČI
 Zvezde: TOM CRUISE, NICOLE KIDMAN, SYDNEY POLLACK, JANNIFER JASON LEIGH, RADE ŠERBEDŽIJA IN VELI ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! KO SEKSA!
 Režija: STANLEY KUBRICK (2001 ODISEJA V VESOLJU, LOLITA)
 Žanr: EROTIČNI TRILER
 Štorija: Zakonski par (Cruise, Kidman) si sklne monotoni vsakdanjik popestriti z intenzivnimi zamenjavanji partnerjev. Ker sta oba psihiatra, zapecata kar svoja pacienta (Pollack, Leigh). Toda še preden se vsi dobro navlažijo, se začnejo dogajati čudne reči . . .
 Za kulisami: Glej pod ENEMY OF THE STATE, le da je zgodba to pot zanesljivo točna.
5. GODZILA - GODZILA
 Zvezde: VEEEEEEEEEEEEELIK KUŠČAR.
 Režija: ROLAND EMMERICH (DAN NEODVISNOSTI, ZVEZDNA VRATA)
 Žanr: SCI-FI SPEKTAKEL
 Štorija: Iz morja prihlača gigantski plazilec in prične se APOKALIPSA ! ! ! ! !
 Za kulisami: Eden največjih favoritov prihodnjega leta. Dolgo pričakovani in snemani, sedaj pa le dočakani spektakel, bo poslastica za vse, ki sta vam bila vseh oba Jurska parka in ki uživata ob filmih o pošastih iz zlatih 50-ih.
6. MEET JOE BLACK - SPOZNAJTE JOEA BLACKA
 Zvezde: BRAD PITT, GENE HACKMAN (spet!). . . VELI ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! KA
 POSEBNOST.
 Režija: IVAN REITMAN (OČKOV DAN, DVOJČKA . . .)
 Žanr: KOMEDIJA
 Štorija: Na zemljo pride Smrt - osebno (Pitt! !), da bi pobral(a) dušo nesrečnika, ki se je prejšnjemu vpoklicu gospoda Boga izognil. Toda . . .
 Posebnost: (Sedaj se primite za obe strani Mladike in upajte, da ste pravilno prebrali). Smrt se na zemlji tudi zaljubi in konca filma ne preživi ! !
 Za kulisami: Prvi Pittov film po koncu njegovega flirta z Gwyneth Paltrow bo to . Glede na njegov izbor vlog v zadnjem času (ponoreli ekolog v Dvanajstih opicah, žrtev posilstva v Sleepersih, irski terorist v Semenu zla, avstrijski nacist v Sedmih letih v Tibetu), je poba očitno v zelo globoki umetniški fazi. Potemtakem je bilo to le vprašanje časa, kdaj se bo odločil in zaigral kako metafizično bitje. Film so sicer snemali v Angliji in to le slabe tri mesece.
7. SAVING PRIVATE.RYAN - REŠEVANJE VOJAKA RYANA
 Zvezde: TOM HANKS, MATT DAMON, PETE POSTLETHWAITE IN
 VELI ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! IKA VOJNA.
 Režija: STEVEN SPIELBERG (E.T., JURSKI PARK 1, 2 ...)
 Žanr: DRUGA SVETOVNA VOJNA
 Štorija: Požrtvovalni vojak Ryan (Hanks) po neki spodleteli akciji obtiči nekje globoko v sovražnikovem zaledju. Če ga sovrag odkrije, mu grozijo brezplačne počitnice v kampu iz katerega se le redkokdo vrne živ. "Samo preko naših trupel!" zarobantijo Ryanovi soborci (Damon, Postlethwaite) in se odpravijo v reševalno akcijo.
 Za kulisami: Spielberg je za potrebe snemanja rekrutiral polovico angleške vojske, nad fizično pripravljenostjo igralcev pa je bil tako razočaran, da je prav vse nagnal na nekajtedenski pripravljalni tečaj. Hanks se je na snemanju obnašal, kot da bi bil edini igralec na svetu (Od cele ekipe je zahteval, naj ga kličejo "SIR").

8. SNAKE EYES - KAČJE OČI

Zvezde: NICOLAS CAGE, GARY SINISE IN VEEEEEEEEEEELIK BOKSARSKI
DVOBOJ

Režija: BRIAN DE PALMA (MISIJA: NEMOGOČE, NEDOTAKLJIVI ...)

Žanr: PSIHOTRILER

Štorija: Po amerškem ministrstvu za obrambo se razširijo govorice o tem , da naj bi se na sekretarja tega istega ministrstva, pripravljaj atentat. Preiskavo prevzame ambiciozni detektiv (Cage), ki odkrije, da naj bi sekretar "padel" med ogledom prestižnega boksarskega dvoboja.

Za kulisami: Presenetljivo stimulatívno snemanje. Nenavadno za tako svojeglavega režiserja kot je de Palma in za nič manj perfekcionističnega Cagea.

9. WILD, WILD WEST - DIVJI, DIVJI ZAHOD

Zvezde: WILL SMITH IN VELIKO MALIH ZELENIH
MOŽIČKOV

Režija: BARRY SONENNFELD (MOŽJE V ČRNEM, ADAMSOVI 1 in 2)

Žanr: KRIŽANEC MED VESTRNOM IN ZNANSTVENO FANTASTIKO

Štorija: Mali zeleni skušajo osvojiti zemljo, a se po nesreči zapletejo v časovni paradoks in priletijo v Ameriko, v čas divjega zahoda. Šit: Njihovega supersoničnega orožja se polasti tolpa sadističnih roparjev. Velik šit: Naučijo se ga uporabljati. Še večji šit: s tem orožjem spremenijo Divji zahod v DIVJI, DIVJI zahod. Toda na srečo, na Zahod prijezdita misteriozna tajna agenta (Smith, Clooney), ki kavbojem pokažeta nekaj trikov iz 20. stoletja.

Za kulisami: Men in black na Divjem zahodu, kaj pa drugega!

Zgodba sicer temelji na stripu bosanskega strip-mojstra Ervina Rustemagiča. Snemanje se bo pričelo takoj, ko Smith konča ENEMY OF THE STATE, med producenti pa najdemo tudi Stevena Spielberga.

10. (THE MASK OF) ZORRO - ZORROVA MASKA

Zvezde: ANTONIO BANDERAS, ANTHONY HOPKINS IN VELI I I I I I I I I KO
MEČEVANJA

Režija: MARTIN CAMBELL (ZLATO OKO, POBEG IZ ABSOLOMA)

Žanr: ROMANTIČNA AVANTURA

Štorija: Bivši Zorro, sedaj pa ostareli baron Diego de la Vega (Hopkins) mora poiskati svojega naslednika, saj deželo ogrožajo mračne ambicije diktatorskega guvernerja. Za idealnega naslednika se izkaže mladi huligan (Banderas), ki med vsesplošnim mečevanjem najde še dovolj časa, da zapeca neko lokalno frajlo.

Za kulisami: Za ženski del občinstva: Antonio se bo predstavil z novim seksi imidžem (ostriženi lasje + brki).

Za moški del občinstva: Njegovo frajlo bo igrala ekstremno seksi britanska igralka Catherine Zeta - Jones.

Za vse skupaj: Testne projekcije filma so testno občinstvo navdušile!

PA SREČNO 98!!!

ANGEL ČIBEJ
2.A.

KUGA

Pred nekaj leti se je v naš kraj, kjer je živel še sila mlado ljudstvo, preselila neka Dama. Sama je rekla, da se ji zdita tukaj klima in okolje kar se da njudobnejša in prava. Dasi je bila zelo premožna, si je kupila tisto staro vilo na osojnem hribu. Dami je ugled skokovito narastel že v prvem letu njenega bivanja, saj se je redno pojavljala bodisi na zborovanjih, bodisi na literarnih večerih, ker je bila nemara zelo razgledana in sploh prava svetovljanka. Tudi ljudje so jo, kot sem slišal, precej radi poslušali, tako so se pričele okoli nje tretji številne množice. Madam je posegala v politično življenje s svojimi korenitimi idejami o tem, kako bi uvajali nove gospodarske reforme, pa tudi nekaj zastran stare tovarne. Z njo vred je publika vneta računala in pretehtavala možnosti - glej - vse se je izšlo. Prav vsi so jo vzljubili in je, prav nič slučajno, postala up celega mesta. Njene besede so pogrele vsako dušo, pa so k njej pričeli prihajati obupani; povabila jih je celo v svoj salon, kjer je ob kavici diskutirala o njihovih problemih. V ljudskih krogih se je nenadoma porajala nova misel; da bi Damo namreč še bolj podkurilo, če bi jo prosili, naj kandidira na naslednjih volitvah in da bi se ji s tem še bolj vrasli v srce, jo nemara celo povzdignili med svetnike. Madam se ni ustrašila novega predloga, ljudje pa so se sami, kakršni so, obračali po vetru, tako da se Madam sploh ni bala izida volitev. Pač je kasneje še bolj odločno nastopala in vodila občino - trdo in še trše. V ljudstvu so začele nastajati skupine, ki so se je čedalje bolj bale. Nemara so nekateri začutili, da se njihova osebna svoboda manjša, saj če bi po naključju storili kaj zoper Madam, bi jo pošteno skupili - torej ima Madam vse na nitki. Komaj omembe vreden strah se je posplošil in zajel širše občinstvo. Ker pa so vsi še vedno molčali, se je strah le še zopno stopnjeval. Ob nastopih je trepet zajemal množico in Madam je bila tokrat edina, ki je preračunavala. Tudi redko kdo je zbral pogum, da bi se odzval njenemu povabilu, bodisi na večerjo ali pa le na kavico. Celu dlje je šlo vse skupaj, kajti na cesti je nekateri sploh niso ogovarjali, pač pa so le v strahu pozdravili, sklonili glavo in pospešili korak. Obetali so se težji in vsekakor ne sigurnejši časi; tako kot je ljudstvo zanemarjalo Madam, tako se je Madam porajala jeza do teh sila bednih strahopetcev, vendar se je le počasi stopnjevala, kajti publika je še vedno ostajala tako lojalna, kot da bi pričakovala nekaj hujšega. Madam se je zdajci odločila, da bo potrebno radikalnega ukrepanja. Sklicala je ljudski kongres pred vilo; nekako tako je omenila, da ji bo čast spregovoriti nekaj ključnih besed in rešiti krizico, ki je nastala v občini. Vsi so se gnetli pod njenim balkonom, množica je segala po celem pobočju in se proti koncu počasi redčila. Prišle so matere z otroki v naročjih, proletariat, misleci, uradniki in starci. Množica je bila živo pisana in kar najštevilčnejša od vseh doslej.

Zdajci je stopila na balkon Ona, odeta v ogrinjalo, kot vedno popreje na vseh srečanjih. Zatemnjen in nerazločen koščen obraz in rokavi, ki so prekrivali kosti, tudi v levici, kjer je držala koso in nenadoma zamahnila. "Bedaki, mislite, da lahko kljubujete Smrti!"

(Vse je stokalo in se pogubljal v hudih bolečinah.)

Madam se je vrnila v hišo, pobrala spakirane kovčke in odvihrala ven, kjer jo je že čakala kočija, da jo popelje v sosednjo občino...

Skrevet av Greifi Reffet

A DEATH WISH

I have seen the writing
on the wall;
My destiny is written down
And I don't think it's that
good at all:
There is so much pain
I can't control
There is so much sorrow
to handle for...
There is nothing to look forward to.
My being here now
Has no point at all
I don't know what
I'm living for,...fuck it...
I just can't do it anymore.
I wish I would have wings
to fly,
I wish I could already
DIE.

somebody. nobody.

Potem rotunda, kjer smo se na Soncu naležali in neka energijska polja pretipali, pa neka protestantska cerkev (za razliko od kaotliških dosti skromneje opremljena, imajo v bistvu protestanti le tri svete običaje: krščenje, poroka, pogreb), se vrstnega reda ne spomnim ravno najbolje.

Potlej smo jo kar čez madžarsko mejo mahnili (so nas dokaj hitro spustili, ponavadi ljudi jebejo, da se kolona še dolge kilometre nazaj vije), pa hajdi v Monošter, neke sorte slovenski center Porabja, a so Slovenci še tam v manjšini. V neki osnovni šoli so nas nahranili. Če se smem tako izraziti; kokoš, filana, je bila sicer fina, tisti riž z grahki in koščki šargarepe pa mi je v nabolj neprijetni luči spomin na osnovnošolske dni zbudil. Me je po tistem na kozlat tiščalo. Še neke muzeje pa cerkev (v kateri je bil nek rdeč napušč, z rumeno obrobljen, je kot McDonald's izgledal. MkČrč. Dobiš MkHostje 6, 9 ali 12. ali pa Črčbrgr), dokler se nismo odločili, da je vsega dovolj in šli v Verico, lončarja obiskat. Je lončaril na dokaj klasičen način (z nogo poganja neko ploščo, ki poganja neko manjšo ploščo, na kateri se vrti kos gline, ki ga mojster izoblikuje v posodo. Priznati moram, da ne razumem tistega opisovanega čara vse stvari. Tako spravo smo imeli tudi na naši osnovi šoli, dokler je nismo fentali), govoril pa le na pol razumljivo. Neki stari gospe sta nas preskrbeli z ledeno mrzlo vodo, v kateri so plavali koščki ledu. Štirje smo jo spili dva litra in pol.

Smo se v Slovenj Gradec z manjšimi postanki v Hotel Kompas pripeljali, kjer sem kar na sekret odkolovratil, me je že tako tiščalo, da nisem mogel erektno hoditi (od zajtrka nisem obiskal WC-ja), sem prav blažen pisoar zagledal in skozi odpet šlic tiča potegnil. Skupaj s Tomilcem sva scat začela, je on nehal, si šel roke umivat, je prišel Luki in začel odtakati. Sem mu rekel: "Greva, Luki, kdo kasneje konča."

"Kasneje bom končal jaz, stari, imam kar dosti," mi je odgovoril.

Pa je prej nehal kot jaz, kaj mislite!

So nas po večerji v sobe zbasali. So bolj šit, v primerjavi s prejšnjimi. Ni pijač (pivo je v hotelski restavraciji po ceni dosti bliže meji normale, 270 SIT košta), ni teveja. Pa kaj.

III DAN

Ha, sem danes prvi na zajtrk prišeč. Prav neprijazen je bil kelnar, me je zasipal z izjavami kot "A si dobr spau <v najbolj neprijaznem tonu>", pa "Kva boš piu?", "Pizda, kje si ti?"...

Sem ga v nemar pustil in šel, ovaj, šli smo v slovenjgraško galerijo, kjer so te dni razstavljali Umetnik in urbano okolje. Osebni favoriti: neka Tisnikarjeva slika, na kateri se človek in krokar, skup zvezana na grmadi žgeta, pa neka ogledalna instalacija in še Mikhail Anatolij s sklopom štirih slik Ruska okna. Res kul. Smo pa prehitro šli. <ostra kritika> za resen ogled razstave bi potrebovali oho ho več časa!! Ampak kaj češ, taka je pač narava exkurzij. Vsekakor bolje kot nič.>

Smo jo čez mejo počili, kar v Avstrijo in se nismo ustavili nič prej kot v neki megli (tu sem se namreč zbudil). Kasneje sem zvedel, da so to bile Djekše, najbolj sončna avstrijska vas. Baš. "Ha!" smo si rekli, in se okoli neke sončne ure sporekli, kaj da počne, nekateri so trdili, da stvar na nek papirček s pomočjo Sonca črto vžge. Še prej pa smo si neko cirkev od zunaj in znotraj ogledali.

Odpeljali smo se skozi Celovec, pa ven iz njega (so me tam spomini na lansko, z učenjem nemščine obarvano letovanje obšli), do nekega vojvodskega prestola. Tam smo najprej pojužinali, nato pa si kamen podrobno pogledali. Za kamnom pa še neko

cerkev, zadnjo na tej ekskurziji.

Todnevni ogledi so bili z enoinpolurnim obiskom Minimundusa zaključeni. Smo se tam prav svinjsko zabavali. Cela stvar se je izkazala kot pravi ego-booster za prof. Pavliho, ki je lahko na tamkajšnjih modelih pokazal, kje vse je bil (pa ne dobit nepravne predstave o njemu, je prav prijeten človek) "No kdo je bil tle?" "Jest, a ne?". Sem se mu s Kremljem in Vasilijem blaženim po robu postaviti hotel, pa sem odpadel kot usran golob. Če greste z njim v Minimundus z namenom, da bi pokazali na maketo zgradbe, kjer se bili, on pa ne, odlašajte odhod toliko časa, dokler niste prepričani, da so tam postavili maketo hiše vaše stare mame. Pa še tam je najbrž že bil.

Pa smo šli v Špik Hotel. Pivo je bilo 300 SIT. Pa hrana fina. Pa TV v sobi. Desno od mene (kakih 15 cm) še zdej špila. V pepelniku pred mano je jabolčni ogrizek.

IIII DAN

Od hotela smo spet hrabro čez mejo zakoračili, tokrat taljansko. Do Mangartskih jezer. Sicer samo do zgornjega, a kaj češ? Pa smo se potem po Italiji sem ter tja fjakali, še na Rabeljskem jezeru ustavili in se v domovino na primorskem vrnili.

V Kobaridu smo si ogledali muzej Soške fronte, je bil kustos nek jako simpatičen star gospod. V hotelu Hvala (malenkost) smo si kosilo privoščili, kjer je Tomilc razbil skledo s solato (je prijel za steklenico s kisom za jekleni pokrovček in jo dvignil, pa se je pokrovček med tem odcepil od steklenke in le-ta je ostala brez sile, ki bi premagovala gravitacijo, tako da je zgrmela po mizi in usekala po posodici s solato, ki je je razbila), pa kelnerja smo za eno kosilo ogoljufali. Kar ni še nič takega, pri sosednji mizi je dobil vsak vsaj dva zrezka.

Po kosilu smo si ogledali slap Kozjek, kjer je Tomilc v vodo padel. In se je vreme obupno segrelo, da smo zgornje dele oblačil slačili in se kljub temu potili.

Neko vinsko klet smo si šli ogledat, a nam niso rujne kapljice v degustacijo ponudili. Ostalo je irelevantno. (Pa še tisti trпки vonj po zmečkanem grozdju in industrijskih odpadkih mi je po nekem alergentskem načinu močno dihala dražil.)

Smo razočarani nad neradodarnostjo šefa kleti na nek razgledni stolp odšli, ko se je ravno sončni zahod delal. V hotel Lipica smo se okoli pol desetih zvalili, naravnost na večerjo, kjer sem bil spet nenormalnim cenam pijač priča. kokakola 220 SIT.

Okoli enajstih smo se odpravili v diskoteko Titanic, katere vodstvo se ni dobro razumelo z našim vodstvom, pa nas je pustilo po mrazu debelo uro postopati, nato pa nas je vodstvo (naše, se ve) peljalo nazaj v hotel, kjer smo nadaljevali nočno življenje. Neke sorte.

IIII DAN

Ha, zadnji dan. Da, začeli smo ga z ogledom kobilarne Lipica. Kljub vsemu trudu kustosa, da bi nam tiste živali predstavil za višek lepotnega ustvarjanja naše univerzalne matere Narave, sem v glavi trdno ohranil podobo konjev, ki jo je opisal Blaž Ogorevc v svoji pesmi Beg iz Jeruzalema (ali pa iz Betlehema. Ne vem točno. Ne mi težit, men je Džeri rekel, ej dej sprinti tole, nisem mel časa najd citata. Trije meseci so kratkomalo premalo. Zbirki se reče Domačijski spevi (ali pa stih, spet nisem ziher), marš u knjižnico sami pogledat, če vas res zanima. Gre pa za neke bele, mastne, zlobne živali. Veči življenja prebile v podzmeni štali).

Ob kobilarni pa je tudi nek muzej, posvečen slovenskemu konstruktivistu Avgustu Černigoju in njegovim sodobnikom oz. somišljenikom, npr. Srečku Kosovelu.

Ko smo ravno pri Kosovelu, njegovo sobo (v nekakšni konstruktivistični maniri urejeni - a se ne more primerjati z muzejem Vladimirja Majakovskega. V primerjavi z njim izgleda kot ena šala) smo si ogledali in tam nekaj njegovih pesmi slišali. (ob spremljavi na steno diapjektiranih slik Krasa in glasbe).

Vilenico, neko jamo, smo si še pogloblje ogledali. Deset stopinj je bilo bojda v njej. Kustos nam je mnoga čudesa razkazal, recimo 20m visok stalaktit, ki bo vsak čas (vprašanje le kakih pet, šest tisoč let) steber postal. (To je tak kapnik, ki sega od tal do stropa jame)

Pa smo se na kosilo odpravili, v Motel Kozina, kjer nam začuda niso postregli z dunajcem. Niti se ni na naši mizi nič razbilo (se je pa zato na sosednji). Svaka čast!

Po kosilu sva jaz in Meho o primorskih hišah in običajih ter narečju skozi mikorfon spregovorila (text priložen), potem pa so nas spustili v Piran.

In evo, sedaj sedim na terasi Batane, skozi oboke se mi razprostira pogled na Piranski zaliv...

EPILOG

Ta petek sva šla z Mehotom v Kratohvila, kjer sem mu poplačal stavo. Eno pivo, valjda. In tudi jaz nisem ostal žejen. Potem sva odkorakala proti postaji. S tal sem pobral plastično objemko, jo zategnil v za mišji rep široko zanko ter pokazal Mehotu.

"Evo Frenk," je rekel, "zdaj pa lahko masturbiraš."

Ekскурzija po Sloveniji (+ mal' tujine)

Kot je na naši šoli že tradicija, smo se tudi letošnji četrti letniki odpravili na petdnevno ekskurzijo po Sloveniji.

V soboto, 13. 9., smo se zbrali pred Taborom in s približno polurno zamudo odrinili na pot. Čas na avtobusu so profesorji izkoristili za to, da so nas seznanili s pravili in razglasili prohibicijo, kar smo sprejeli z velikim neodobravanjem. Slovenci smo vendar pivski narod. Prepoved pitja pomeni zatiranje slovenske kulture. Večina naših pesnikov in pisateljev se ga je zapijala do onemoglosti. Samo vprašanje časa je, kdaj bo grb v zastavi zamenjal trtin list. Vendar pa so bili profesorji neomajni in prepoved je ostala.

Najprej nas je pot vodila na Otočec, kjer smo si ogledali bife iz 20. stoletja z značilnostmi socialistične gradnje, kjer so postregli z zanič kavo. Kot ste lahko razumeli, vse stvari na ekskurziji niso bile zanimive, zato se bom osredotočil le na najpomembnejše.

Po postanku smo se odpeljali v smeri proti Ptuju, zadnja postaja prvega dne pa je bil mlin na Muri. Tu se nam je ponujala čudovita podoba Mure, ki je leno tekla mimo nas. Definitivno najbolj zanimiv ogled tega dne.

Noč smo preživel v hotelu v Murski Soboti. Hotel je imel eno zelo dobro lastnost - v bližini je bila bencinska črpalka. Tisti, ki ste se kdaj udeležili kakšne ekskurzije veste, zakaj je to zelo pomembno.

Noč je minila brez izgedov, neprijetno pa je bilo, da smo morali vstati ob 7:00 zjutraj. Kot mnogi drugi sem pomankanje spanja nadoknadil s spanjem na avtobusu, tako da o drugem dnevu ekskurzije ne morem povedati veliko. Pot nas je vodila iz Murske Sobote v smeri Turnišče-Bogojina-Selo na Goričkem-Manošter-Slovenj Gradec.

Najbolj zanimiv se mi je zdel obisk lončarja v Venici, kjer si lahko za borih 500 SIT kupil vodno pipo zakamuflirano v glineno piščalko.

Program tretjega dne: Kotlje-Žerjav-Dobrla vas-Djekše-Celovec-Gozd Martuljek.

Tokrat nas je pot zanesla v Avstrijo, kjer smo si lahko ogledali vojvodski prestol, znamenje koroške samostojnosti, kjer so vojvode opravljali svoje posle.

Ustavili smo se tudi v Minimundusu, kjer so na ogled vse pomembnejše svetovne zgradbe v pomanjšani obliki, med njimi tudi NUK. Tu so prišli na svoj račun tisti z dragimi fotoaparati. Skakali so od ene stavbe do druge in pritiskali na sprožilce. Ostali pa smo naredili kratko pavzo in se vsedli v bife, ki pa je bil svinjsko drag.

S četrtem dnem se je začel lepši del ekskurzije. Začeli smo z ogledom Belapeških jezer, ki so obdana z gorami tvorila lep prizor. Zatem smo se odpravili proti Kobaridu. Sama pot je bila čudovita, pokrajina nas je vse očarala. Predvsem mogočne gore, z visokimi vrhovi, ki so se kopali v soncu. Pot je minevala ob poslušanju prof. Vogrinca, ki nam je pripovedoval zanimivosti iz I. svetovne vojne, pri tem pa se na dolgo in široko razgovoril o hrabrosti italjanskih vojakov. Morda je na to vplivalo dejstvo, da so nas polpismeni italjanski cariniki kar nekaj časa zadrževali na meji.

Preden smo prispeli v Kobarid, smo si ogledali eno izmed kavern, kjer so se med bitko na Soči slovenski vojaki skrivali pred sovražnikovimi krogami. Zelo težko si je predstavljati, kako so v teh vlažnih mrzlih mestih, izklesanih v skalo, vojaki živeli po več mesecev, posebno pozimi, ko je bil naokrog le sneg in led. Vrhunec dneva pa je bil vsekakor muzej I. svetovne vojne v Kobaridu, ki uživa mednarodni sloves, kjer so razstavljeni ostanki in slike soške fronte. Prikazana so vsa grozodejstva, strahote in napori, s katerimi so se soočali vojaki med največjim vojaškim spopadom na naših tleh.

Polni vtisov smo zapustili Kobarid in se odpravili proti slapu Kozjaku. Res, da smo morali dobršen del poti prepešačiti, a se je splačalo, saj smo bili priče lepemu prizoru iz narave.

Proti večeru smo prišli v Lipico, kjer smo tudi preneočili. Tu so nam dovolili odhod v disko Titanik, kar je bil razlog da je nekaj dijakov jutranji ogled kobilarne prespalo v recepciji.

Sledil je ogled OŠ Sežana in predstavitev Srečka Kosovela, zatem pa ogled jame Vilenice, kjer nam je starejši jamar razkazal številne kapnike različnih oblik in barv. Nato smo se odpravili v Piran, kjer smo imeli prosto popoldne, sledil pa je odhod v Ljubljano.

Če povzamem vse zgoraj napisano, lahko rečem, da je bila ekskurzija na splošno zanimiva in priporočam, da se je v 4. letniku udeležite.

razgledi

**KO BOM VELIK,
BOM OBJAVLJAL
V TAKO REKOČ
INTELEKTUALNEM TABLOIDU.**

Za naročnine pokličite 061 17 37 600.

ZARADI LEČE PREKINILI ŠOLSKI PLES

SKANDAL!

Gimnazija Ledina, Ljubljana,
petek, 12.12. 1997

Se vedno si nismo čisto na jasnem, komu pripisati krivdo prekinitve šolskega plesa na Gimnaziji Lednina (v bodoče GL). Od odgovornih oseb smo iztržili nekaj podatkov, ki pa še niso uradno potrjeni. Do manjšega izpada ledinskih skrajnežev je prišlo ob 21:30 ob 22:00 pa je bil ples že prekinjen.

Glede na neuradne podatke je do te nevšečnosti prišlo zaradi kršitve člena o prepovedi kajenja v javnih ustanovah (do kajenja je po besedah naših virov prišlo, ker je varnostna služba prepovedala izhode in celo priporočala kajenje v sanitarijah). Tajni viri pa poročajo, da je vzrok za prekinitve plesa tudi ponavljajoča se smola nekaterih profesorjev GL, ki jih ne moremo imenovati. Ko je neki profesor hotel indetificirati nekega dijaka, mu je ta s pretirano vnemo po nesreči izbil iz levega očesa

kontaktno lečo, vredno 200 DEM v tolarški protivrednosti, kar je še dodatno pripomoglo k nezadovoljstvu prostovoljnih nadzornih profesorjev. Zaključimo lahko le, da je do prekinitve plesa prišlo tako zaradi kršenja pravilnika, kot zaradi osebnih razlogov.

Prekinitvev je povzročila splošno nezadovoljstvo in proteste dijakov, dokler niso posredovali "varnostniki". To je še dodatno razburilo nekatere dijake, ki so kasneje svoje nezadovoljstvo zunaj šole izrazili tudi z vandalizmi. Neuradna škoda, ki jo je utrpela šola znaša okoli 250 tisočakov.

Da bi prišli do ozadja vseh dogodkov se je imenovala posebna tajna raziskovalna služba v zasedbi 5 agentov.

T.P. & V.V.DŽ.

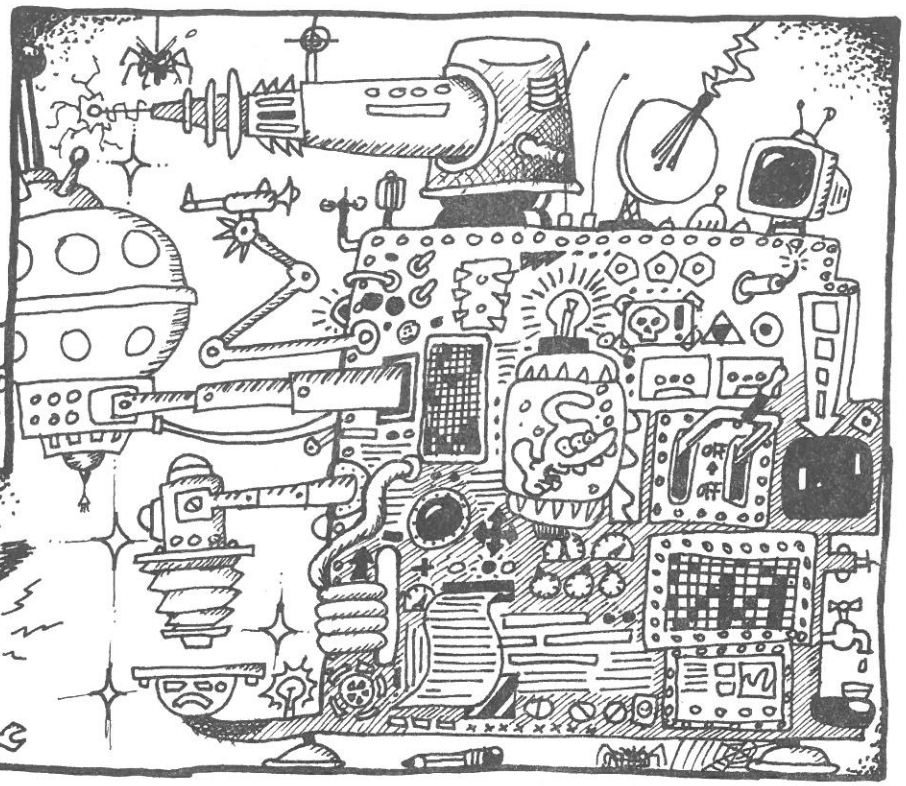
PROSIM TE, ŠTEFAN! OB ŽIVCE
ME SPRAVLJAJI MAR LAKKO
ODPREM OČI?

POTRPI, MARJAN!
LE SE HIPEC!

CLICK!

TADA!

ŠTEFAN! ZLOMKA, TOKRAT SI RES-
NICNO PRELAŠAL SAMEGA SEBE!
TO JE FANTASTIČNO, TO JE ABSOLUTEN
VRHUNEČ SODOBNE ZNANOSTI, TO JE,
TO JE, ...
KAJ JE TO?

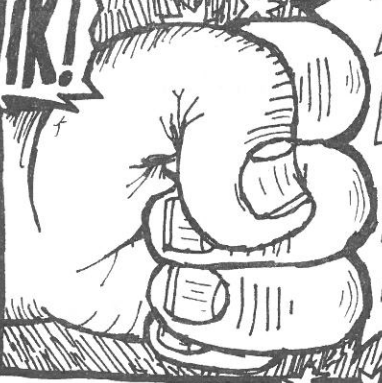
LAK... TO JE SUPER SDX-3000 MEGARESOLU-
TION-POLLUTION PREVENTER, ORONE FREE, 1001-
DELNI KRUPX-POWELLOV THIN SPARK-TRIPLE
HEATED, Z 2 LASER MASINAMA, Z OGRADJEM
IZ VISOKO OBLIČNEGA ŽELEZA, VISOKOKOHORENTNA
PORABA GORIVA, ELEKTRONSKA ULTRA SPIN PO-
VEZAVA Z ASTRA SATELITOM DALJINSKO VODEN
7 DISC CHANGER, TU MAJE PREVEČ DEBES-
TEN, NEVERJETNO REALEN IN Z ME-
HANIČNO ZAVIRALNIMI ZASTAVICAMI,
PLUS PROSTOR ZA PRILJAGO, POD
HEAT-DISRUPTORJEM, KRUPX M69
SECONDARY PROTON-TORPEDO LA-
UNCHERJEM, S POSEBNIM REPAIR-
ACCESS-OM IN SEVEDA THRUST-NOZZLOM...
... TO JE... TO JE...

..TO JE... ..TO JE...
MULTIPRAKTIK!

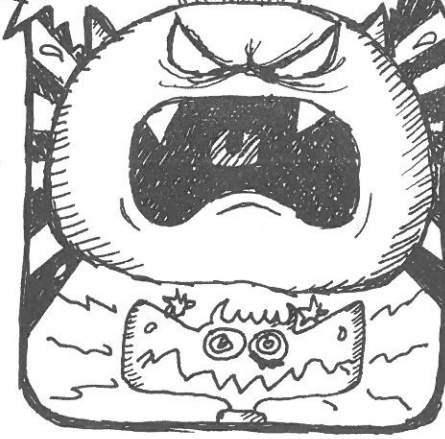
← ŠTEFAN MARJAN →
**Z
B
A
M**

BORMAŠINA?
NE.
ŠRAUFŠTOK?
NE.
MIXER?
NE.
MULTIPR...
KAAJ?!
NIČ, NIČ!
NE, NE, IN NE!
TESLO!
TO JE...

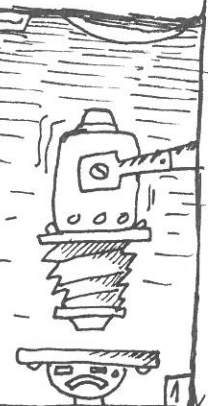

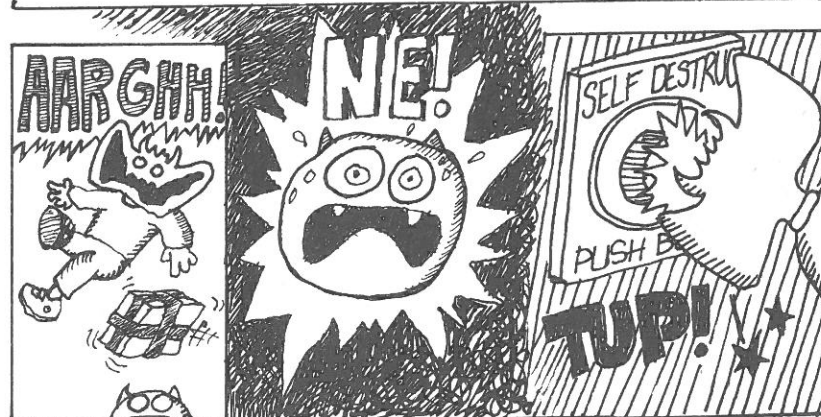
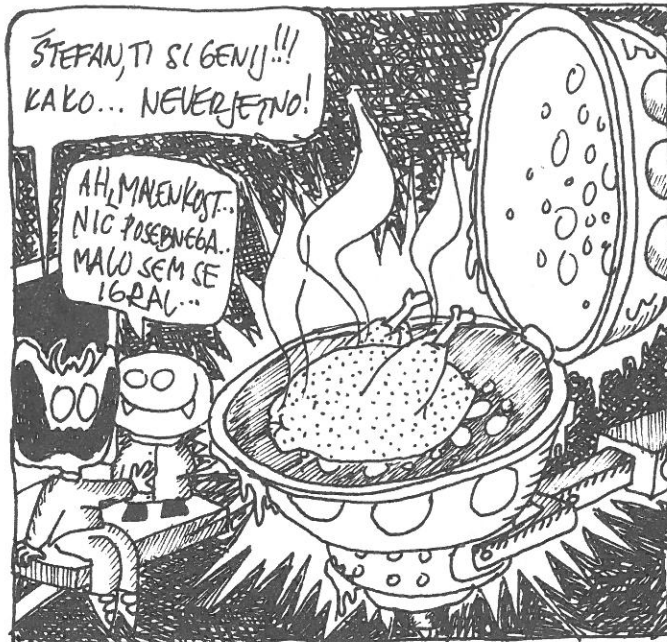
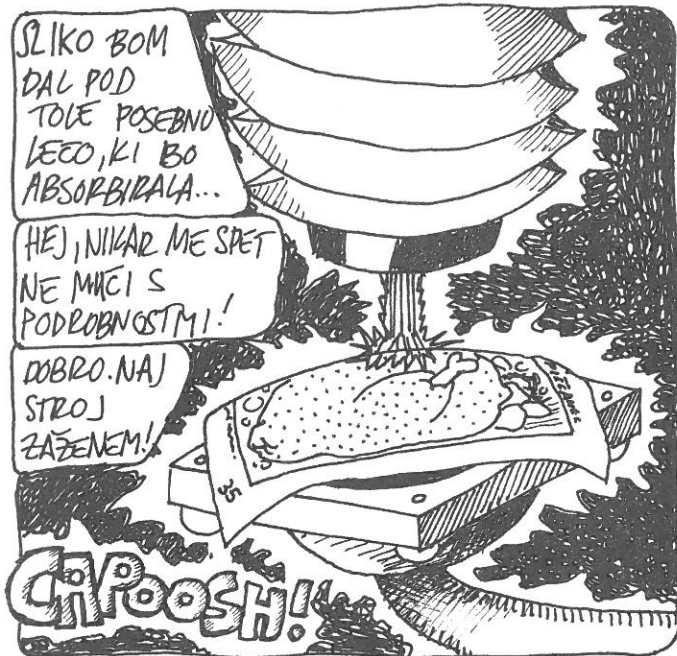
**SUPER
PRETORNIK!**

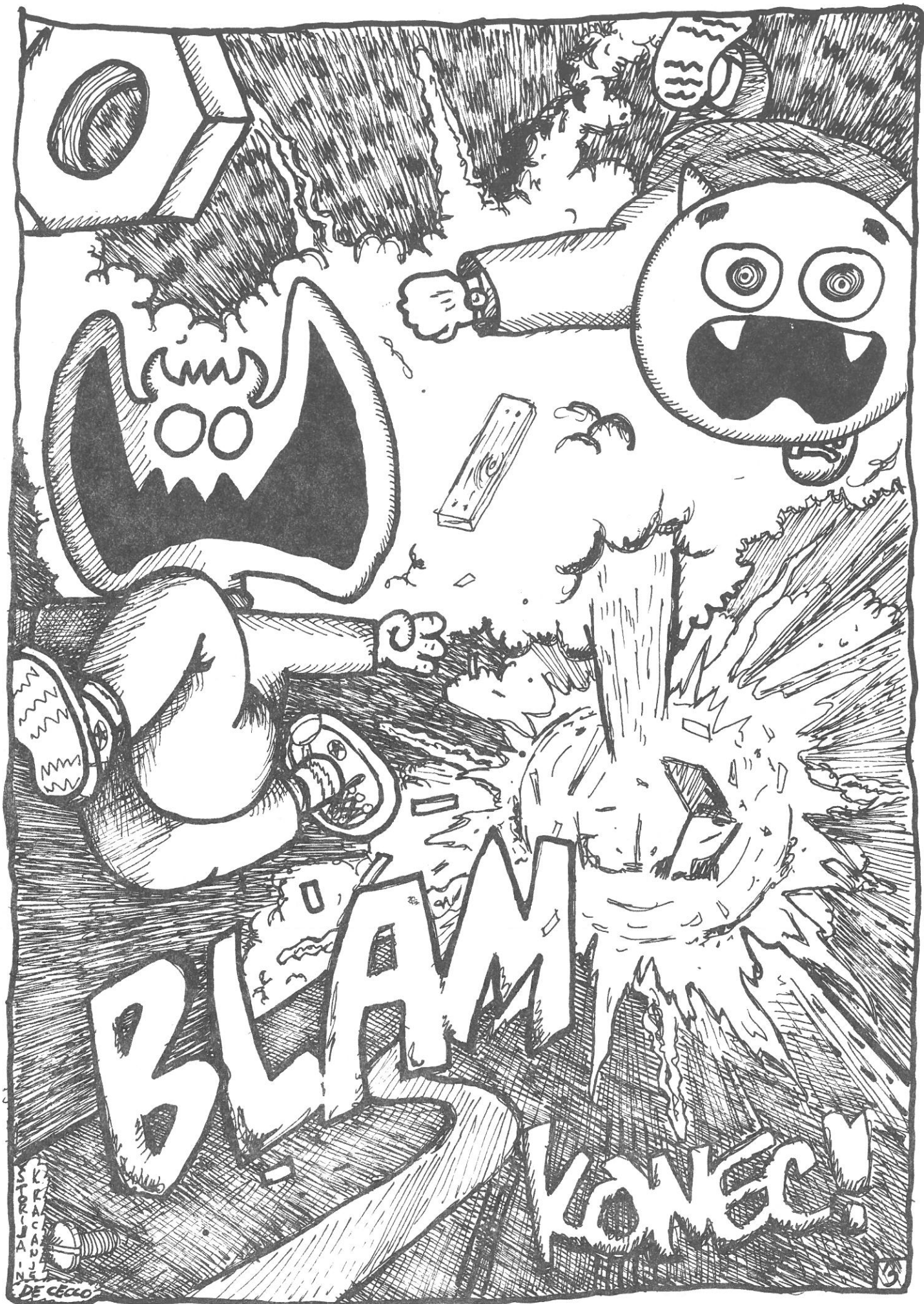

NAJ TI DEMONSTRIRAM!
GLEJ, TO JE KUCHARSKA KNIŽKA.
VEN BOM IZTEGAL TOLE SLIKO
PEČENEGA PIŠČANCA... SI KAJ
LAČEN?

HM... DA...

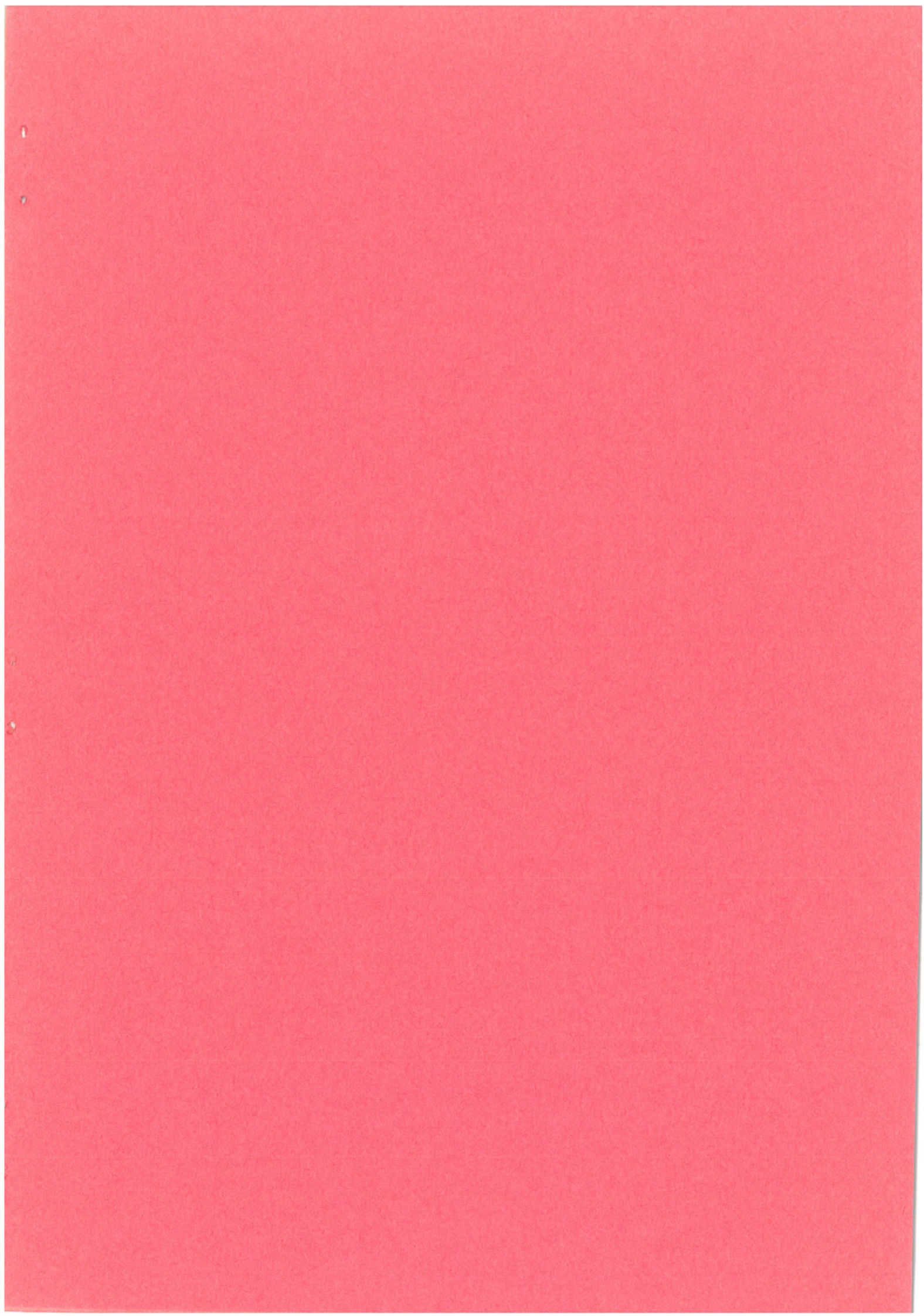

SKRACAJANJE
DE CECIO

BLAM
KONEC!

1941

1941

1941